

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Ε'
ΤΟΜΟΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Α
Ρ
Ι
Ο
Μ

113

«Ἐὰν μὴ στραφῇτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν». (Ματ. 18,3)

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published semi-monthly by the Greek Archdiocese
Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. Astoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada \$2.00—Foreign \$2.50
Ten Cents a Copy
Vol. V. No. 113 — September 15, 1939
Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post
office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐκδοθέντα ἐν Ἀμερικῇ διὰ τοῦς
Ἑλληνοπαίδας τῆς Ἀμερικῆς

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. — ΓΕΡ. ΠΟ-
ΛΥΖΩ-Ι-ΔΟΥ.—Μὲ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις φυσικὰς, στοιχεῖα
εὐαγγέλιου, εἰκόνας, ποιήματα καὶ προσευχὰς, τὸ βιβλίον ἐλ-
κύνει τοὺς μαθητὰς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεως μας ὅλη, εἰς 100
ἀπλοῦστα μαθήματα. Ἐκδοσις πολυτελείας. Δεδεμένον 50 σέντς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. —
ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-Ι-ΔΟΥ.—Εἰς τὸ πολυτελὲς καὶ καλοτυπωμένον
αὐτὸ βιβλίον ἐξηγοῦνται ὅλα ὅσα βλέπονται καὶ ἀκούονται εἰς
τοὺς Ναοὺς μας, μὲ ἐρωταποκρίσεις ἀπλᾶς. Τὸ κάθε Ἱ. Ἀντικεί-
μενον ἔχει τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξηγείται τί συμβολίζει. Εἰς τὸ τέ-
λος ὅλαι αἱ κατάλληλοι προσευχαὶ διὰ τὰ παιδιά τῆς Ἀμερικῆς.
Πολυτελὲς δεδεμένον 75 σέντς.

ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ καὶ ΕΛΛΗΝ. ΙΣΤΟΡΙΑ (Ἱστορι-
κὸν Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-Ι-ΔΟΥ, Βιβλία Α' καὶ
Β'.—Τὰ δύο βιβλία, «Ἑλληνικὴ Μυθολογία» καὶ «Ἀρχαία Ἑλ-
ληνικὴ Ἱστορία», δεδεμένα μὲ εἰς ἓνα κομψότατον τόμον. 160
σελίδες μὲ πολλὰς ἀριστουργηματικὰς εἰκόνας, ποιήματα ἐθνικά,
ἐρωτήσεις συγκεντρωτικὰς, κλπ. Πανόδετος 75 σέντς.

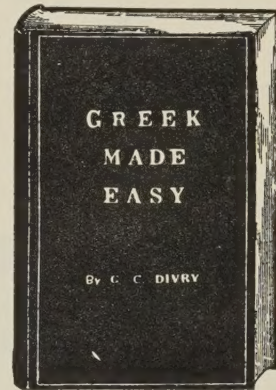
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. — ΙΩ. ΑΡ-
ΣΕΝΗ. Σύντομος καὶ πρακτικὴ, γραμμένη ἐπιτήδως διὰ τὰ Ἑλ-
ληνοπαῖδα τῆς Ἀμερικῆς. Αἱ συγκεντρωμέναι ἐρωτήσεις τοῦ βι-
βλίου τούτου εἶναι πολὺ βοηθητικαὶ τόσοι διὰ τὸν διδάσκαλον ὅ-
σον καὶ διὰ τοὺς μαθητὰς. Ἐπὶ ἀρίστη ποιότητος χάρτου καὶ μὲ
πλείστας εἰκόνας. Ἐνεκρίθη ὡς ἡ καταλλήλοτα ὑπὸ τοῦ Ἀνω-
τάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου καὶ τὴν συνιστῶμεν ἀνεπιφυ-
λάκτως. Τιμᾶται δεδεμένη \$0.45.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. —
Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ. Εἶναι ἡ πλέον κατάλληλος διὰ τὰ ἐν Ἀ-
μερικῇ Σχολεῖα. Μὲ πολλὰς ἀσκήσεις καὶ ἀπηλλαγμένη κοινωσι-
κῶν κανόνων, ἐνεκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαδ.
Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Συνετάχθη καὶ ἐξεδόθη ἐνταύ-
θα, ἐπὶ ἀρίστης ποιότητος χάρτου καὶ μὲ στοιχεῖα καθαρά καὶ
εὐαγγέλιου. Τιμᾶται δεδεμένη \$0.50.

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ. —
ΜΙΜΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.—Συνταχθεῖσα ἐπιτήδως διὰ τὰ Ἑλληνο-
παῖδα τῆς Ἀμερικῆς. Περιέχει πλείστα ὅσα ἔργα κατάλληλα διὰ
τὰς παρουσιάσεις τῶν παιδιῶν μας εἰς τὰς διαφόρους ἐορτὰς κλπ.
ἔχει 46 ποιήματα, 45 διαλόγους, 13 Παιδικὰ Θεατρικὰ Ἔργα
καὶ Κομωδίας, κλπ. Ὅλα μὲ νέον Ἑλληνοαμερικανικὸν πνεῦμα.
Ἐκδοσις Ἀμερικανικῇ. Τιμᾶται χαρτόδετον \$1.00.

**CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX
CHURCH. (A Sunday School Primer).** — By Rev.
GERMANOS POLYZOIDES, D. D.—Ἡ Ὁρθόδοξος Χριστι-
ανικὴ Κατήχσις εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, γραφεῖσα ἐπιτήδως
διὰ παιδιά μὴ ὁμιλοῦντα Ἑλληνικά. Δύναται ἐν τούτοις νὰ χρη-
σιμεποιηθῇ καὶ ὑπὸ ἐνηλίκων οἰασδήποτε ἐθνικότητος. Διὰ τοῦ
βιβλίου τούτου διδάσκονται μὲ ἀπλᾶς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις
αἱ βάσεις τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως εἰς 100 μαθήματα εὐκόλως
ἐννοούμενα ἀπὸ μικροῦς καὶ μεγάλους. Τιμᾶται δεδεμ. 75 σέντς.

GREEK MADE EASY—Νέα Ἀπλὴ καὶ Συγχρονισμένη
Μέθοδος τῆς Ἑλληνικῆς δι' Ἀμερικανούς. By G. C. DIVRY.
Ἡ πρώτη καὶ μόνη ἀπλὴ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς δι-
δασκαλίαν ἐν σχολεῖν ἢ κατ' οἶκον ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς
γλώσσης ὑπὸ Ἀμερικανῶν, παιδιῶν ἢ ἐνηλίκων. Εὐμέθοδος, πρα-

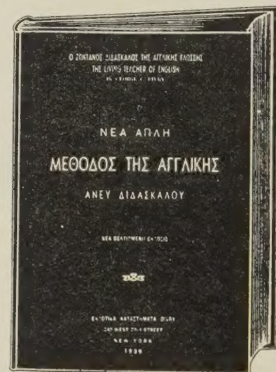

κτικὴ, εὐκολωτάτη. Διδάσκει τὰ στοιχεῖα τῆς Ἑλλ. Γραμμα-
τικῆς διὰ παραδειγμάτων λέξεων ἢ ἀπλῶν φράσεων. ἔχει τὴν
ἀκριβῆ προφορὰν ἐκάστης λέξεως διὰ τῶν συνήθων Ἀγγλικῶν
χαρακτήρων. Ἐλκύει ἀπὸ τοῦ πρώτου μαθήματος τὸν μαθητὴν,
διδάσκουσα πράγματα καθημερινῆς χρήσεως μὲ τὸ εὐκολώτερον
σύστημα τοῦ κόσμου, στοιχεῖα μεγάλα, κλπ. Τιμᾶται δεδ. \$1.50.

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓ. ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Τὸ περίφημον τοῦτο Λεξικόν, συνταχθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Λεξι-
κοῦ τοῦ Webster, ἔχει τὴν ἀκριβῆ σημασίαν καὶ προφορὰν ὅλων
τῶν χρησίων Ἀγγλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν λέξεων. Ἐπίσης σύντο-
μον Ἀγγλικὴν Γραμματικὴν, χάρτας καὶ πλείστας ὠφελίμους ἐν
Ἀμερικῇ πληροφορίες. Χρυσόδετον, μὲ δύο εὔρητῆρα ... \$1.25.

**ΝΕΑ ΑΠΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΝΕΥ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.**—«Ὁ Ζωντανὸς Διδάσκαλος τῆς Ἀγγλικῆς
Γλώσσης».—Ὑπὸ G. C. DIVRY.—Ἡ νεωτάτη καὶ ἀπλουστά-

τη μέθοδος διὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς. Διδάσκει τὴν ἐντε-
λῶς ἀκριβῆ Ἀμερικ. προφορὰν. Σύστημα εὐκολώτατον, ἀπλὸν
καὶ πρακτικόν. Ἰδιαίτερος κατάλληλος δι' ἀρχαίους μαθητὰς
οἰασδήποτε ἡλικίας ἢ μορφώσεως. Τιμᾶται πανόδετον \$1.25.

**D. C. DIVRY, INC. 240 W. 23rd STREET
NEW YORK**

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Ε'. 'Αριθ. 113

Διευθυντής 'Αρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1939

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Α ΣΦΑΛΩΣ τὰ ιδανικά ἐνὸς ἀνθρώπου εἰς οἰ-
ανδήποτε κοινωνικὴν διαβάθμισιν καὶ ἂν εὐρίσκηται
οὗτος, ἀποτελοῦν τὸ ἀσφαλὲς κριτήριον καὶ τὸ ἀψευ-
δὲς βαρόμετρον τῆς ἠθικῆς καταστάσεως αὐτοῦ. Ἰ-
δανικὸν δὲ τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ θεωρηθῇ πᾶ-
σα διαρκὴς καὶ ἐπίμονος σκέψις ἢ ὁποία ἐλκύει τὴν
ψυχὴν καὶ καθιστᾷ αὐτὴν τοῦτ' αὐτὸ αἰχμάλωτον
εἰς αὐτήν.

Τὸν πραγματικὸν ἄνθρωπον ἀποτελοῦν τὰ ὑψη-
λὰ ιδανικά. Ὅσον μεγάλα καὶ ὠραῖα εἶναι ταῦτα
τόσον ὁ ἄνθρωπος πλησιάζει πρὸς τὸν ἀληθινὸν προ-
ορισμὸν του. Ἐνῶ, ἐξ ἀντιθέτου, ὅσον χθαμαλὰ καὶ
μικρὰ εἶναι ταῦτα, τόσον ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνε-
ται ἀπὸ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ἀποστολήν.

Ὅ,τι δὲ συμβαίνει εἰς τὰ ἄτομα, τὰ αὐτὸ ἀκρι-
βῶς γίνεται καὶ μὲ τὸ σύνολον. Ἀπὸ τὰ ιδανικά ἐνὸς
Κράτους, ἐνὸς λαοῦ θὰ γνωρίσωμεν ἀπὸ ποίους πε-
ρίπου ἀποτελοῦνται καὶ τὰ Κράτη καὶ οἱ λαοὶ ἐκεῖ-
νοι. Ἐπὶ τοῦ κανόνος τούτου ἐξαιρέσεις καθόλου δὲν
ὑπάρχουν.

Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐφαρμόζουν ψυχο-
λογικώτατα οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἰπόν-
τος «ὅπου ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ
καρδία ὑμῶν». (Ματθαῖος ΣΤ' 21).

Καὶ πράγματι! ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἰ-
δανικά του τὴν ὕλην τῆς ζωῆς, τὰς διασκεδάσεις,
τὴν σάρκα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑψώσῃ τὸν νοῦν καὶ
τὴν καρδίαν του πρὸς σφαίρας ὑψηλοτέρας. Δὲν εἶ-
νε δυνατόν νὰ καλλιεργῇ ὑψηλὰ ιδανικά. Δὲν εἶνε
δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχων εὐγενεῖς ὁρμὰς πρὸς τὰ
ἄνω. Κλονιζόμενος καὶ παραταίων διαρκῶς, θὰ πέ-
σῃ θάττον ἢ βράδιον εἰς τὴν μεγαλυτέραν τῶν πώ-
σεων.

Ἐνῶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τρέφει ὑψηλὰ ιδανικά, εἶ-
νε διαρκῶς ἀκμαῖος καὶ δὲν ἐπηρεάζεται εἰς τὸν ἀ-
γῶνα τῆς ζωῆς αὐτῆς. Μὲ δυνάμεις ἰσχυρὰς τὰς ὁ-
ποίας τοῦ δίδει ἡ βεβαιότης τῆς ἐπιδιώξεως καλῶν
πραγμάτων, χωρεῖ πρὸς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου ἀπτό-
ητος. Μὲ περὰ δυνατὰ ἀνέρχεται πρὸς τοὺς πνευμα-
τικὸς αἰθέρας, τοὺς γαλανοὺς, τοὺς παρθενικοὺς.
Δὲν ὀρρωδεῖ πρὸ οὐδενός. Δὲν πτοεῖται καθόλου. Αἱ
ἀρχαὶ του τοῦ δίδουν πάντοτε νέας δυνάμεις διαρκῶς
ἀνανεουμένας.

Ἐὰν ἡ σημερινὴ ἐποχὴ εἶνε δύσκολος καὶ χαλε-
πὴ, ἐὰν ἐπικρατῇ μία γενικὴ παραζάλη εἰς ὅλους
τοὺς λαοὺς, αἰτία τούτου εἶνε ὅτι ἐσημειώθη τρομε-
ρὰ καθυστέρησις ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλλιέργειαν με-
γάλων καὶ ὑψηλῶν ιδανικῶν. Οἱ σημερινοὶ ἄνθρω-
ποι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅπως καὶ οἱ λαοὶ γενικῶς,
δὲν ἔχουν ὑψηλὰ ιδεώδη, δὲν ἔχουν ἀναπτύξει εἰς
τὰ στήθη των ὠραῖα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα. Δὲν
θέλουν νὰ συνδέσουν τὴν ζωὴν των μὲ μεγάλους
σκοποὺς. Καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἡ ζωὴ των εἶνε οἰκτρὰ καὶ
δύσκολος.

Ἔρχουν εἰς τὸν βίον αὐτόν, χωρὶς ἐνθουσια-
σμὸν εἰς τὰ στήθη των, χωρὶς εὐγενεῖς ιδέας εἰς τὸν
ἥδη στερεὸν θέντα νοῦν των, χωρὶς ὠραίους παλμοὺς
εἰς τὴν καρδίαν των. Δοκιμάζουν τὰ ἀποτελέσματα
τῆς ἀτασθαλίας των! Ἡ ἔλλειψις παρ' αὐτοῖς μεγάλων
ιδεωδῶν τοῖς ἔχει κάμει μαραμένην τὴν ζωὴν.
ὦ! πόσον ὑποφέρουν, ὄντες καταδεδικασμένοι νὰ
μὴ γνωρίσουν ποτὲ τὰς ἀληθινὰς τέρψεις καὶ τὴν
πραγματικὴν χαρὰν τῆς ζωῆς αὐτῆς!

Ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀριστουργηματικώτερον τῶν
δημιουργημάτων τοῦ Πανσόφου Θεοῦ, εἶνε προωρι-
σμένος ἐν τούτοις διὰ πτήσεις ὑπερόχους. Δὲν ἐπλά-
σθη διὰ νὰ ἔρπῃ· δὲν ἐπλάσθη διὰ νὰ σύρῃται μὲ τὴν
κοιλίαν δουλεύων εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τὰ πάθη. Δὲν
ἐπλάσθη διὰ νὰ περνᾷ τὴν ζωὴν αὐτὴν ἐστερημένος
ὠραίων ιδανικῶν.

Χρειαζεται ὁ ἄνθρωπος ιδανικά. Καὶ μάλιστα
ὄχι μικρὰ ιδανικά, ὑποκείμενα σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τρι-
βὴν καὶ φθοράν. Χρειαζεται ιδανικά μεγάλα, ἀντά-
ξια αὐτοῦ, τοῦ ἡλαττωθέντος «βραχύ τι παρ' ἀγγέ-
λους», τοῦ στεφανωθέντος «δόξῃ καὶ τιμῇ». Τὰ μι-
κρὰ ιδανικά δὲν δύναται νὰ ικανοποιήσουν τὸν πρ-
αγματικὸν ἄνθρωπον, τὸ τέκνον τοῦτο τοῦ Θεοῦ.

Ἐξέπεσεν ἡ ἀνθρωπότης τελευταίως, ἀπεχα-
νώθη. Ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ ἀρνηθῇ; Ποῖος θὰ
ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι βαδίζομεν μὲ ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ
ιδεώδη ἀνάλογα μὲ τὰ πεπωμένα μας; Ποῖος θὰ
ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνη εἴ-
μεθα εἰς εὐχάριστον σημεῖον;

Κανείς!

Καὶ ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ τονώσωμεν εἰς τὰ στή-

Ο ΕΡΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Ὡς ὁ διδάσκαλος ἀγαπᾷ τοὺς μαθητάς, ὁ ἀρχηγὸς στρατιωτικοῦ σώματος τοὺς στρατιώτας του, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους. Πλούσιος Αὐτός, ζητεῖ νὰ μεταδώσῃ ἑαυτὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ζητεῖ ἀντίτυπα ἑαυτοῦ νὰ κάμῃ.

Ἄλλ' ὅπως οἱ μαθηταὶ ἀγαποῦν τὸν διδάσκαλόν των, τὰ παλληγάρια τὸν ἀρχηγόν των καὶ ζητοῦν νὰ τοῦ ὁμοιάσουν, οὕτω καὶ οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ζητοῦν νὰ τὸν ὁμοιάσουν. Αὕτη ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ ἔρωσ πρὸς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὕρωμεν τὸν Θεὸν τὸν ἄπειρον;

Ἐνεφανίσθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους πρὸς μίμησίν Του. Οἱ ἄνθρωποι, ἰδόντες τὸν Θεὸν ἐν τῷ Ἰησοῦ, ἰδόντες τὸ ἀγαθὸν ἐνσαρκωθὲν ἐν τῷ Ἰησοῦ, ἠσθάνθησαν ἔρωτα πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐπῆλθεν ἡ ἀλλοίωσις αὐτῶν διὰ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὸν Ἰησοῦν· ἐξήτησαν νὰ γίνουν ἀντίτυπα Αὐτοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ νέα γέννησις, ἥτις γίνεται διὰ τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Τὸ ὥριμον, τὸ πλούσιον, τὸ τέλειον, εἰσδίδει ἐν τῇ ψυχῇ, ἵνα ταύτην ἐν ἑαυτῷ τελειοποιήσῃ· τὸ ἄωρον, τὸ πτωχόν, τὸ ἀτελές, λαμβάνει ἐν ἑαυτῷ τὴν τελείαν μορφήν καὶ γεννᾷται νέον πλάσμα, καινὴ κτίσις, ἀντίτυπον τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Θεοῦ, τοῦ κτίσαντος αὐτόν.

Ἀποτέλεσμα τῆς ἀλλοιώσεως ταύτης τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀναγεννήσεως αὐτοῦ, εἶναι ἡ ἐν τῷ Ἰησοῦ τρυφή, ἡ χαρὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς Του, ἅτινα ἀφῆκεν εἰς τοὺς μαθητάς Του καὶ ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἀληθὴ εὐτυχίαν ἐν τῷ κόσμῳ, τὴν ἀληθὴ μακαριότητα.

Διὰ ταῦτα ὁ Χριστιανός, ὁ ἀναγεννηθεὶς, ψάλλει:— «Ἐθελᾷς πόθῳ με, Χριστέ, καὶ ἡλπίσας τῷ θείῳ Σου ἔρωσι, ἀλλὰ κατάφλεξον πυρὶ αὐτῷ τὰς ἁμαρτίας μου, ἀλλὰ βοήθησόν με νὰ νικήσω τὰς τῆς φύσεως ροπάς, ὑπερηφάνειαν, ἀπληστίαν, μῖσος, φθόνον, ἀκрасίαν, δειλίαν, νωθρότητα, τὰς ἐμποδιζούσας με νὰ γίνω τέλειος ὡς Σὺ, φλέγων αὐτὰς καὶ ἀξιωσόν με, ἀντίτυπὸν Σου γενόμενος, νὰ ἀπολαύσω τὴν ἐν Σοὶ τρυφήν, τὴν χαρὰν Σου, «ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν μεγαλύνω, ἀγαθὲ, παρουσίας Σου» τὴν πρώτην, ἡ ὁποία ἔφερε τὴν ἀλλοίωσιν, ψάλλον:—Χριστὸς γεννᾷται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε· καὶ τὴν δευτέραν, καθ' ἣν θὰ περιβληθῶμεν σῶμα φωτεινόν, ὡς τὸ ἰδικόν Σου καὶ θὰ ζῶμεν μετὰ Σοῦ ἐν εὐφροσύνῃ αἰωνία.

Ὁ Ἱερισσοῦ ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἀρχιμ. Πολυεύκτου Φινφίν, Δ. Θ.

ΕΞΙΔΑΝΙΚΕΥΣΙΣ ΜΕΣΩΝ ΖΩΗΣ

«Συμμιμηταὶ μου γίνεσθε, ἀδελφοί, καὶ σκοπεῖτε τοὺς οὕτω περιπατοῦντας, καθὼς ἔχετε τύπον ἡμᾶς. Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν . . . τοὺς ἔχθρους τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὧν τὸ τέλος ἡ ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες.» (Φιλιπποσ. Γ, 17—19).

Ὅλα σχεδὸν τὰ ἀνθρωπιστικὰ βιβλία, εἴτε καθαρῶς κοινωνιολογικὰ καὶ φιλολογικὰ, εἴτε καθαρῶς φιλοσοφικὰ καὶ ἠθικορησκευτικὰ εἶναι, ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἀνάγκης μιᾶς ἠθικῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται αἱ κοινωνίαι τῆς σήμερον, ὡς ἄτομα καὶ ὡς ὁλότης, πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν των. Ἡ ἀναθεώρησις αὕτη, ἰδίως τῶν μέσων καὶ μεθόδων τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας εἰς τὰς διαφόρους ὕλικὰς καὶ πνευματικὰς συναλλαγὰς καὶ ἐκδηλώσεις του περισσότερον πάσης ἄλλης ἐποχῆς πρέπει σήμερον νὰ ἀναθεωρηθῶν. Διότι οὐδέποτε ἄλλοτε τόση ἀγωνία ἠπλώθη, οὐδέποτε τόση κόπῳσις ἠθικῇ ἐσημειώθη, οὐδέποτε τόση ἀμφιβολία ἐβασίλευσεν, οὐδέποτε τόση καχυποψία, τόση ξηρασία δυσόιντος παρετηρήθη καὶ ἐπεκράτησεν εἰς πᾶν στρώμα τῆς αἰσθανομένης καὶ παθοῦσης ἀνθρωπότητος.

Ὁ κόσμος πιστεῖ εἰς τὴν βάνανσον δύναμιν, τὸ χρῆμα, τὰς ἐξωτερικὰς κυρίως ὀδησεις. Πολὺ ἐλάχιστοι πιστεύουν εἰλικρινῶς εἰς τὴν συνείδησιν, τὴν φωνὴν αὐτὴν ἡ ὁποία φέρει τὴν κρίσιν τοῦ ὑπερέραν, τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον μας, εἰς τὴν φιλίαν, εἰς τὴν ἀνατερότητα τῆς πνευματικότητος. Ἐξεπορνεύθη ἡ σκέψις καὶ τὸ αἶσθημα. Ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν, κεκαλυμμένη ὅμως ὑπὸ ἓνα προσώπειον ἀφελείας, ἡ ἀπάτη.

Ὁ τύπος ἐνῷ ἐδημιουργήθη ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν θερμότερων ἐλπίδων καὶ τῶν φωτεινῶν ὁραματισμῶν ὡς ὁ μελλοντικὸς ἀγνὸς ρυθμιστὴς, προαγωγὸς καὶ ἀσφαλὴς καθοδηγητὴς τῶν λαῶν εἰς τὴν ἠθικὴν ἀναγέννησιν ἔγινε δοῦλος τοῦ χρημάτων καὶ ἐπομένως ἐξέπεσε τοῦ ἀρχικοῦ του σκοποῦ καταστάς σπορεὺς φθορᾶς καὶ ὄργανον τῶν ἐπιτηδείων καὶ τῶν λατρῶν τῆς ὕλικης βουλμίας καὶ ἀποσυνθέσεως, ὡς καὶ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, περὶ οὗ τόσον ἐκφραστικὰ ὁμιλεῖ εἰς ὅλον τὸ φιλοσοφικόν του ἔργον ὁ Νορβηγὸς φιλόσοφος Ἰψεν. Ἡ δυσπιστία καὶ ἡ ταραχὴ, αἱ ὁποῖαι προέκυψαν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς διὰ παντοίων μέτρων ἐπιβολῆς ἐδημιουργήσαν στρατόπεδα ἀνομίας ἠθικῆς.

Ἐφευρέθη ἡ μέθοδος τοῦ θορυβοῦ πρὸς συγκάλυψιν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ μὴ ἐγκλημάτων καὶ πρὸς ἐπιβολὴν καὶ ἀνάδειξιν ἀναπήρων ἀνθρώπων. Ἀνεμὸς ἀποπνικτικὸς πνέει εἰς τὸν ὀρίζοντα. Πλαστὰ ἦθη καὶ σκέψεις ἀνυψώθησαν εἰς ἐθιμοτυπίαν. Ὁ ψευδὴς σεβασμὸς ἀνυψώθη εἰς κλάδον ἐπιστημονικόν. Ἡ κολακεία θεωρεῖται μέσον ἀπαραίτητον προόδου. Ἡ κίβδηλος φιλοφρόνησις ἀπέκτησε τίτλους εὐγενείας. Ἡ ἐσωτερικότης χαρακτηρίζεται ὡς ἀναχρονισμός, ἐνῷ εἶναι προνόμιον τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς δημιουργικότητος.

Οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ματαιοδοξίαν των ἐδημιουργήσαν κοινωνικὰς ἀποστάσεις, ἐνῷ πραγματικὸς τίτλος εὐγενείας εἶναι ἡ ἀγνότης, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ καλὸς σὺν ὑπὸ γενικωτέραν ἔποσιν.

«Τὰ πράγματα καὶ οἱ ἄνθρωποι», λέγει ὁ Κάρολος Βάγνερ εἰς τὸ βιβλίον του «ὁ ἀπλοῦς βίος», «κατήντησε νὰ

θη μας τὸν ἀποχαννωθέντα ἐνθουσιασμόν, τὸν ὅποιον εἴχομεν ὅτε ἤμεθα νεαρώτεροι. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀφίσωμεν τὸν ἐντὸς ἡμῶν κοιμώμενον ἐνθουσιασμόν νὰ διεγερθῇ καὶ νὰ σημειώσῃ ἔργα ὠραία, ἀποτελέσματα τῶν εὐγενῶν ιδεωδῶν μας.

Ἐκ τῶν ἰδανικῶν μας θὰ μᾶς κρίνουν. Αὐτὰ ἀσφαλῶς ἀποτελοῦν τὸ βαρόμετρον τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ ἀλάνθαστον κριτήριον τοῦ ἀνθρώπου.

ἐκτιμῶνται ἀναλόγως τῆς ἐμπορικῆς τῶν ἀξίας καὶ τοῦ κέρδους. Ὅτι οὐδὲν ἀποφέρει, οὐδὲν ἀξίζει καὶ ὁ μὴδὲν κατέχων, εἶναι μὴδὲν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐντιμὸς πενία κινδυνεύει νὰ θεωρῇται ὄνειδος, τὸ χορῆμα ὅμως καὶ ἀθεμίτως ἀποκτηθέν, δὲν ἀπαντᾷ πολλὴν δυσχέρειαν νὰ ἐκλαμβάνηται ἀρετή. Αὐτὰ εἶναι τὰ μέσα μετὰ τὰ ὅποια ὁ αἰὼν μας ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον του. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ αἱ διάφοροι προπαγάνδαι ἐμποδίζουν τὴν ἀντικειμενικὴν μόρφωσιν.

Μέσα ἀπὸ τὰ κύματα αὐτὰ τὰ τεράστια, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν φωνὴν ἐνὸς δυνατοῦ καὶ δικαίου πόθου ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ὁρμὴν διὰ μίαν καλλιτέρευσιν καὶ ἡθικὴν ἀποκατάστασιν ἀκούεται μία ἐπικλήσις δυνατὴ: ποθῶ, θέλω, νοσταλγῶ, βοηθία! Τὸ ρεῦμα ὅμως εἶναι τόσῳ δυνατόν ὥστε καταπνίγει τὸ παράπονον αὐτὸ τοῦ θνητοῦ.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ κράτη σήμερον ἐξώρμησαν εἰς μίαν προσπάθειαν ἡθικῆς ἀναδημιουργίας. Καὶ ὁ ὁσημέραι αὐξανόμενος φόβος διὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος προὐκάλεσε συζητήσεις καὶ νομοσχέδια πολλὰ εἰς τὰς Βουλὰς τῶν κρατῶν. Αἱ προσπάθειαι ὅμως αὗται καὶ ἂν ἀκόμη ὑποτεθῇ ὅτι εἶναι εὐεργετικά καὶ ἄρτια, κατ' ἀρχὴν μέχρι τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐκμηδενίζονται καὶ ἀτονοῦν ἀπὸ τὰ μικροσυμφορὰς τῆς πολιτικῆς. Γίνονται δὲ τόσον πολλὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης ὥστε αἱ προσπάθειαι αὗται νὰ χαρακτηρίζονται ὡς πεπαλαιωμένη νυμφικὴ στολὴ τὴν ὁποίαν ἐνίστε πρὸς ἀνάξῃς τοῦ παρελθόντος σπεύδει εἰς τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰ κοινοτρόβητα ἐρομάρια τῆς νὰ ἰδῇ παρηκμασμένη γραία.

Ἡ δικαιοσύνη ἀναμένεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀναλόγως τῆς δυνάμεως καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως. Οἱ ἰσχυροὶ διερχονται τοῦ ἴσου τῆς δικαιοσύνης εὐκόλως. Οἱ παρὶαι τῆς ζωῆς συλλαμβάνονται εἰς αὐτὸν ὡς εἰς ἀρπάγην. Ἰδέαι νεωτεριστικαὶ καὶ ἰδεολογίαι δηλητηριώδεις ἀνενοχλήτως σπείρονται πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ζωῆς διὰ νὰ ὠφελήσουν μόνον τοὺς ἐμπνευστὰς των, τοὺς ἐπιτηδεύουσιν. Οἱ ἀκόλουθοι εἶναι τὰ αἰωνίως τραγικὰ θύματα. Ἡ φιλαντία καὶ ὁ ἐγωϊσμός ἔχουν διαρκῶς κατακτήσεις. Ἡ δὲ ἀρνήσις ἀξιών ἐτέθη συστηματικῶς εἰς κυκλοφορίαν ὡς μέσον ἀποκλειστικὸν ἀξιοποιήσεως τοῦ ἀρνητοῦ.

Τὸ ἀξίωμα ὅτι κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ σημειώσῃ ἀνωτέρας ἐπιτυχίας καὶ νὰ κρατήσῃ θέσιν διακεκριμένην καὶ νὰ σταθῇ μόνιμος εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου, ἐὰν δὲν ἀναχωρῇ ἀπὸ τῆς βασικῆς ἀρετῆς ὅτι ἡ ἀποστολὴ του εἶναι νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίαν πραγματικὴν εἰς τὸν κόσμον, τιμίαν καὶ εἰλικρινῆ ὑπηρεσίαν, πολὺ ὀλίγοι τὸ ἀκολουθοῦν, οἱ περισσότεροι ἐργάζονται διὰ τὴν εὐκόλον ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ μόνιμον διαμονὴν τῶν ἀνεξαρτήτως, ἂν αὕτη ἐπιτυχάνεται μετὰ στραγγαλισμὸν τῆς τιμότητος καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐντιμότητος.

Διὰ νὰ προχωρήσῃ σήμερον πρέπει νὰ κἀνῃς ὅ,τι κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι. Νὰ κτυπήσῃς, νὰ υπερβατήσῃς, νὰ κατέλθῃς εἰς ἐπίπεδα καταπτώσεως ἡθικῆς. Κατακριτέον βέβαια καὶ κακὸν καὶ βδελυρόν, ἀλλὰ συμβαίνει δυστυχῶς καὶ δὲν θὰ ἐτόλμα οὐδεὶς εἰλικρινῆς ἐρευνητῆς καὶ φιλαλήθης βαθυσκόπος τῆς ζωῆς νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Αὐτὸ δὲ ἐφαρμόζεται καθημερινῶς σχεδὸν εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ἀποκτήσατε τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν μεγαλοβιομηχάνων καὶ θὰ ἰδῇτε ὅτι ἀκόμη καὶ εἰς τὴν μεγαλειότεραν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπικρατησέων τῶν σκέπτονται ἀπλήστως περὶ τῆς διὰ παντοίων μέσων ἀποκτήσεως τοῦ τίτλου τοῦ μοναδικοῦ μεγιστάνος τοῦ γάλυδος, τῶν

χημικῶν προϊόντων, τῶν τραπεζικῶν καὶ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν λοιπῶν εἰδῶν τῆς βιομηχανίας. Φαγέδαινα ἀνεξάντητος ἡ ἀπληστος πλεονεξία τῶν οὐδαμῶς φροντίζει διὰ τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Ἡ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου δὲν εὐρίσκει καμμίαν ἠχὴ εἰς τὰ στήθη καὶ τὰ ὦς ἀνω μέσσα ἅτινα ἐξέλεξαν πρὸς κατάκτησιν τῆς ζωῆς, ἡ ἴλη τοὺς ἔχει μαγνητίζει ὅπως μαγνητίζει ὁ ὄψις τὸ πτηνόν.

Ἡ ψυχολογία ὅμως αὕτη δὲν παρατηρεῖται μόνον εἰς τοὺς τραπεζίτας καὶ τοὺς μεγαλοβιομηχάνους τῆς ἴλης καὶ τῆς δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ἀδυνάτους. Καὶ αὐτοὶ πολὺ συχνὰ μετέρχονται εὐτελῇ καὶ ἀνάξια δι' ἓνα τίμιον χαρακτήρα μέσα. Εἶναι βεβαίως πρόχειρον τὸ ἐπιχείρημα: «τὸ ψωμί!» Ἀλλὰ τὸ ψωμί αὐτὸ κάθε ἄλλο παρὰ τὸ ψωμί εἶναι. Εἶναι δηλητήριο ἐφ' ὅσον ἀποκτᾶται διὰ τῆς ραδιουργίας καὶ τοῦ ὑποσκελισμοῦ! Ποίαν εὐχαρίστησιν δύναται νὰ δώσῃ ἓνα ψωμί τὸ ὅποιον στάζει ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ὑφαρπαγῆς;

Ὁ Ἄγγλος κοινωνιολόγος καὶ φιλόσοφος Σαμουήλ Σμάιλς, συγγραφεὺς τόσων ἀξιολόγων βιβλίων λέγει: «Ἡ φρόνησις πειθαρχουμένη ἀπὸ τὴν πείραν καὶ ἐμπνεομένη ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴν σοφίαν. Ἀλλὰ ποία σοφία, ποία πείρα ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εἰς μίαν τοιαύτην τακτικὴν τείνουσαν εἰς κοινωνικὴν διάλυσιν καὶ προκαλοῦσαν τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη ἡ λέξις ἡθικὴ ἔχει διαφόρους παραλλαγὰς εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς ὑφῆλίου καὶ ἡ ὁποία δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν ψυχὴν, δὲν τῆς δίδει τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν καὶ ἀργὰ ἢ σύντομα θὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν θεῖαν ἐπικρίσιν καὶ τιμωρίαν. Διότι οἱ ἄνθρωποι πληρώνονται συμφῶνως μετὰ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὅποιον σκέπτονται (GEORGE M. ADAMS).

Ἀσφαλῶς πᾶς τις ἐννοεῖ ὅτι τὰ μέσα αὐτὰ εἶναι ἡ ἐχθρικὴ μέγαιρα ἡ ὁποία ἀπεργάζεται βαθμιαίως, ἀλλὰ συστηματικῶς τὴν κοινωνικὴν ἀποσύνθεσιν καὶ ὅτι ὑφίστανται παρὰ τὴν λογικὴν. Διότι λογικὴ δὲν εἶναι νὰ ἀλληλομαχῇ διαρκῶς ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶναι δυνατόν ἡ ἀλληλομαχία αὕτη καὶ ἀλληλοεξόντωσις νὰ ἐξασφαλισθῇ ὀφέλη καὶ κέρδη εἰς ἔν τῶν ἀντιμαχομένων μερῶν τοιαύτη καὶ τοσαύτη θὰ εἶναι ἡ ἐξάντησις τοῦ νικητοῦ ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς καρποὺς τῆς νίκης του. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἐξιδανίκευσις καὶ ἐξαυθλωσις τῶν μέσων τῆς ζωῆς. Ἡ ἀληθινὴ προσωπικότης λέγει εἰς ἔν τῶν ὥραιων του βιβλίων σύγχρονος συγγραφεὺς, προουποθέτει κάλλος διανοημάτων καὶ αἰσθημάτων. Ἐδῶ ἔγκειται ἡ μεγάλη σοφία. Ἡ πλαστότης, ἡ ὑποκρισία καὶ τὸ ψεῦδος πρέπει νὰ ἐξοστρακισθοῦν ἀπὸ τὴν προσπάθειαν τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ζωῆς. Ἡ ἀλήθεια θὰ ἀνοίξῃ νέους ὁρίζοντας. Ἄνευ ἡθικοῦ κεφαλαίου τίποτε ἀληθὲς καὶ σωτήριον δὲν δύναται νὰ ἐπικρατήσῃ.

Ἡ ἀναθεώρησις τῶν μεθόδων τὰς ὁποίας ἐφαρμόζομεν σήμερον πρέπει νὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς προσπάθειας ἐρειδομένης ἐπὶ τῆς Εὐαγγελικῆς ἡθικῆς καὶ τῆς ἀγνότητος. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς λογικῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ἐνσυνειδήτου ὀλιγαρκείας. Τὸ ἡθικὸν μεγαλεῖον παραμένει ἀπαρασάλευτον εἰς τὰς τρικυμίας τῆς ζωῆς, ὅταν φωτίζεται ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην, τὴν τιμότητα καὶ τὴν ἀρετήν. Ἄνευ ἀρετῆς εἰμεθα ὑπάνθρωποι. Ἄνευ αὐτῆς ἡ κατάρρευσις τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ὀλικῆς μας καταστάσεως εἶναι ἀσφαλής. Ὁ Θεοβάντης ἔλεγε: «τὸ καλὸν ὄνομα εἶναι πολυτιμότερον ἀπὸ σάκκους χρυσοῦ».

Ἐνθυμοῦμαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἅπτοισιν τοῦ Β. Οὐγκώ: «Ὀλὴ μας ἡ ἀξιοπρέπεια ἔγκειται εἰς εὐγε-

νεῖς σκέψεις». Ὁ ὅλη ἡ πόρις μας πρέπει λοιπόν νὰ στραφῇ εἰς τὴν προσπάθειαν ὅπως γίνωμεν ἀνώτεροι ἄνθρωποι. Ὁ ἰδρυτὴς τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης «ὁ ἐλθὼν ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολλώλως προέβλεπεν ὅτι θὰ ἐλθῇ νὰ τόσον συντόμως ἡ διδασκαλία του, φωρῶνται δὲ πραγματικῶς προφητικοὶ οἱ λόγοι του περὶ τῶν ἀνθρώπων «ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἡγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς» ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα» (Ἰωάν. Γ' 19-20).

Ἴσως πολλοὶ νὰ προβάλλουν τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς στενῆς συνεργασίας μὲ στοιχεῖα καὶ μέσα ἀθέμιτα ἀπὸ μίαν συναίσθησιν ἀτομικῆς ἀδυναμίας, ἐχρειάζετο δηλαδὴ βοηθῶν εἰς τὴν προσπάθειάν της καὶ ὡς τοιοῦτους εὗρεν τὰ μέσα αὐτὰ πρόχειρα καὶ πλέον ἐπιτυχῇ, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὡς δικαιολογία δύναται νὰ σταθῇ οὐχὶ δὲ καὶ ὡς ἐπιχείρημα καὶ λόγος, διότι ἐὰν ἤθελεν εὐκόλως ἡδύνατο νὰ καταφύγῃ καὶ ἐπιζητοῦσα νὰ ἐπιτύχῃ τὴν κοινὴν συνεργασίαν ἢ ὁποία καὶ δύναμιν καταπληκτικὴν θὰ τῆς προσεπόριζε καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς ἀνωτάτης ἡθικῆς, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ. Χριστὸς εἶναι ὁ θεμελιωτὴς τῆς θεωρίας τῆς συνεργασίας καὶ τὴν ἀκερασίαν καὶ ἀλώβητον ἐπιτυχίαν θὰ τῆς ἐξησφάλιζεν, ἐνῷ ἡ διὰ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται σημερον ἐπιτυχία καὶ ἐπισφαλὴς καὶ ἀνούσιος εἶναι.

Ἡ συνεργασία θὰ ἐξησφάλιζεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπιτυχίαν καὶ πρόοδον καταπληκτικὴν εἰς πᾶν ἐπίπεδον τοῦ ἐπιστητοῦ συνάμα δὲ καὶ γαλήνην καὶ εὐτυχίαν. Ἡ συνεργασία ὅμως αὕτη δέον νὰ νοηθῇ ὡς κοινὴ προσπάθεια βασίζομένη ἐπὶ τῆς εὐκρινείας, τῆς ἀνοχῆς, τῆς ἀλληλοεκτιμήσεως καὶ τῆς ἀγάπης. Ἄνευ τῆς εὐκρινείας κανεὶς δεσμός δὲν εἶναι σταθερὸς καὶ ἀληθὴς, ἄνευ τῆς ἀνοχῆς θὰ προυκαλοῦντο ἄμεσις διαιρέσεις καὶ δυσαρέσκαια, ἄνευ τῆς ἀλληλοεκτιμήσεως θὰ ἀνεφύοντο καχυποψίαι καὶ πάλιν καὶ φιλονεικίαι, ἄνευ τῆς ἀγάπης θὰ ἐγεννῶντο πάραντα ἐγωῖσμοι καὶ ὑπονομεύσεις.

Μία προσπάθεια ἀναβιώσεως τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν θὰ εἶχε εὐεργετικώτατα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ἀδιεξόδου καὶ τῆς πᾶλης τῶν τάξεων καὶ τῶν ἐπαγγελμάτων. Μία δοκιμὴ ἐφαρμογῆς τῶν ὡς ἂν μέσων συνδυαζομένη μὲ τιμίαν εὐθυκρισίαν ἡδύνατο ἄμεσως νὰ δημιουργήσῃ φάλικην ἀτμόσφαιραν καὶ νὰ ἐπαυφένῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐυλογίαν καὶ χάριν εἰς τὴν κατεσκληνυμένην ζωὴν. Μία δὲ μετριοπάθεια, σχετικὴ ὀλιγόρχεια καὶ περιορισμὸς τῆς πλεονεξίας θὰ ἡδύνατο νὰ ἀπομακρύνουν τὴν μεφιστεφελικὴν, τὴν πολύμορφον καταδυνάστευσιν καὶ τὴν ἀσφυκτικὴν ἀγωνίαν ἀπὸ τὰ στρώματα τῶν λαῶν. Χρειάζεται ὀλίγη καλὴ θέλησις. Ἡ καλὴ θέλησις θὰ ἀφαιρέσῃ τὰ ὅπλα ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδεύουσιν, θὰ ἐξαλείψῃ τὰ παρῶντα τὰ ὁποῖα ζοῦν καὶ αὐξάνονται εἰς βάρος τῆς καλοκαγαθίας, τῆς ἀφελείας καὶ τῆς ἀπλότητος τῶν μὲν καὶ τῆς δειλίας καὶ τοῦ φόβου τῶν δε.

Ὅλα αὐτὰ θεβαίως εἶναι δύσκολα. Μόνον χαρακτῆρες δυνατοί, ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὴν ἰδανικὴν ψυχὴν των, χαρακτηριστοὶ οἱ ὁποῖοι φέρουν μέσα των τὰ γνωρίσματα τοῦ μεγαλείου, τοῦ ἡρωϊσμοῦ, τῆς πίστεως καὶ τῆς γενναιοτήτος, χαρακτηριστῆρες νοσταλγοὶ τῆς ποιητικῆς ἀτμοσφαιρας τὴν ὁποῖαν δημιουργεῖ ἡ ἰδεολογία δύναται νὰ τὰ πραγματοποιήσουν. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφλογίσθησαν ἀπὸ τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς ἀληθοῦς προόδου ἢ ὁποῖα ἔχει ἐντὸς αὐτῆς τὰ γνωρίσματα τῆς τελειότητος, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἱκανοποιούνται ἀπὸ κάθε προσανατολισμὸν τῆς ζωῆς, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ πικρὸν

ΕΝ ΤΡΙΠΤΥΧΩ

Η ΑΠΟΤΟΜΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Μία αἰθουσα ἄορταστικὰ στολισμένη, λουομένη στὸ φῶς τῶν κρυστάλλινων πολυελέων της καὶ στὲς ποικιλόχρωμες ἀνταυγίες του. Τὰ πολύτιμα βαρεῖα παραπέτασματά της μοιάζουν μὲ ἐξωτικά πελώρια χεῖλη, ποὺ καγχάζουν ἡλίθια ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς πλούσιας διακοσμήσεως. Ἐνα μακρὺ, ἀπὸ ἀκριβὰ ξύλα τραπέζι, στρωμένο λουκούλια, πίνει ὅλη τὴν μέση. Λουλούδια ἀρωματικά σὲ ἀνθοδοχεῖα ἀλαβάστρινα στολίζουν συμπληρωματικὰ τὴν αἶθουσα. Κι' ὅλα εἶναι ὠραῖα.

Σὲ λίγο πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα, ποὺ κινεῖται βαρεῖα καὶ ἀργά, προβάλλει ἕνας Ἄρχοντας, χρυσοφορεμένος, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ ἐπίσημες φανταχτερές στολές ποὺ κλείνουν μέσα τους ὑπουργικές, πολιτικές, στρατιωτικὲς καὶ κοινωνικὲς ἐξέχουσες προσωνυμίες. Εἶναι ὁ τετράρχης Ἡρώδης καὶ οἱ προσκεκλημένοι του. Παραθέτει γεῦμα ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων του. Καθίζουν πάντοτε ἐπίσημα καὶ ἀρχίζουν νὰ εὐωχούνται.

Σὲ μιὰ πλαϊνὴ αἶθουσα δυὸ γυναῖκες ζωγραφίζουν μὲ πολλὴ φιλαρέσκεια τὲς μορφές των. Σκοπεύουν νὰ πάρουν μέρος στὴν διασκέδασι, ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ. Εἶναι ἡ ἀσελγὴς Ἡρωδιάς ποὺ ἔχει ἐγκαταλείψει τὸν σύζυγό της τὸν Φίλιππον καὶ συζεῖ παράνομα μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἀνδρός της, τὸν Ἡρώδη, καὶ ἡ ἀνταξία κόρη της, ἡ Σαλώμη. Κυττάζονται στὸν κρυστάλλινον καθρέπτη καὶ ἐνῷ ἀλληλοθαυμάζονται σκιάζουν ξάφνω αἱ μορφές τους. Τοὺς φαίνεται πὼς βλέπουν στὸ βάθος τὴν μορφή τοῦ φυλακισμένου ἐλεγκτοῦ των νὰ σαρκάζῃ τολανιστικά.

Ἄ, καὶ νὰ μπορούσαμε νὰ ἀπαλλαγοῦμε ὁλότελα ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ αὐτὴ μορφή, ποὺ σκιάζει πάντα τὴν εὐτυχία μας» σκέπτονται.

Ἐξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ἐνας αὐλικὸς μὲ τὴν παρδα-

σκότος καὶ τὴν ἡθικὴν κατάρπτωσιν μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ζῶσιν, αὐτοὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ αἰσθανθοῦν τί σημαίνει ἀνάβλεψις, ἀναγέννησις, ἀναβάπτισις εἰς τὰς εὐαγγελικὰς ἀληθείας.

Ἡμεῖς ὅμως, φίλοι ἀναγνώσται, δὲν θὰ σταθῶμεν νυσταλέοι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρου τοῦ ὁποῖον καλεῖται προσπάθεια, ἀλλὰ θὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὴν κορυφήν, ἐγκαταλίποντες τὰ θλιβερά μέσα τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦμεν μέχρι τοῦδε καὶ πρῶτοι ἱεροφάντορες μιᾶς ὑπερκοσμίου μυσταγωγίας θὰ καλέσωμεν τὰ πλήθη εἰς ἕνα ἡθικὸν συναγεμῶν, εἰς μίαν νέαν προσπάθειαν, εἰς ἕν εὐτυχὲς ἔσπνυμα ὑψώνοντες τὴν σημαίαν τῆς θρησκείας. Καὶ τὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα κατὰ βάθος ὑποφέρουν σκληρῶς ἀπὸ τὰς σημερινὰς ἀγωνιώδεις συνθήκας εἰς τὰς ὁποίας τὰ ὠδήγησαν κήρυκες ἀνίεροι καὶ ἀντιχριστιανικοὶ προπαγανδισταί, θὰ ἀκούσιν, διότι οἱ λόγοι μας θὰ ἐμπνέωνται ἀπὸ ἀγάπην πρὸς αὐτά.

Ἡ ἱερὰ σκέψις ὅς θεομάνῃ λοιπὸν τὰς ψυχὰς καὶ ἄς ἀγιάσῃ τὸν ἀγῶνα ὢλων μας διὰ τὴν ἐξύμνησιν καὶ ἀπογειώσιν εἰς ἕνα ἐπίπεδον ἀνωτέρου πολιτισμοῦ τῶν μέσων τῆς συναλλαγῆς καὶ τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων. Φῶς ζητοῦμεν καὶ τὸ φῶς πρέπει νὰ ἐλθῇ.

λή στολή του μπαίνει υποκλινόμενος και ανακοινώνει προσεκτικά την «σεβαστή» επιθυμία του 'Ηρώδου.

—«'Ο Τετράρχης προσκαλεί την Σαλώμη να χορεύσει» 'Η πόρτα ξανανοίγει από όλίγα λεπτά. Είναι ή Σαλώμη αυτήν την φορά. «'Ο βασιλεύς, Μητέρα, ευχαριστήθηκε τόσο πολύ, που μου υπεσχέθη να μου χαρίσει ό,τι του ζητήσω μέχρι του ήμισους της βασιλείας του. Τι να του ζητήσω;»

'Η 'Ηρωδιάς μαίνεται από χαράν, που της υπόσχεται ή μαύρη ψυχή της.

—«Τήν κεφαλὴν 'Ιωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ», ἀπαντᾷ.

Καί ή επιθυμία διαβιβάζεται στον 'Ηρώδη. Λυπείται. 'Αλλά επειδή θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του δεσμευμένον ὑποχωρεῖ. Τί αξιοδρόγητος ήγεμών! Μόνον μιὰ ὕαινα πιθανὸν νὰ τὸ ἐδέχτο.

Μέσα σ' ἓνα ὕγρὸ καὶ μουχλιασμένο ὑπόγειο ἀλυσόδετος ὁ 'Ιωάννης ἔχει κάμψει τὰ γόνατά του καὶ προσεύχεται. Νομίζετε ὅτι ἔχει πλήρη τὴν διαίσθησι ἐκείνου πὺ θὰ τοῦ συμβῇ. Παρακαλεῖ τὸν Θεόν, ὅπως ὁ θάνατός του ἀποβῇ εὐεργετικὸς διὰ τὸν 'Ηρώδη. 'Οπως τοῦ γίνῃ ἀναγέννησις, μιὰ καινούργια γέννησις εἰς νέαν ζωὴν. 'Οταν ἀκούῃ τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ δεσμοφύλακος δὲν ἐξαφανίζεται. Ὄντε τρομάζει βλέποντας μπροστά του βλοσυρὸ τὸν σκεκουλάτορα μὲ τὸν πέλεκον στὸ χέρι. Γνωρίζει γιὰ ποῖον σκοπὸν ἔρχεται. 'Ακόμη καὶ ἀπὸ ποῖον ἔχει σταλῇ. Μειδιά καὶ ἔχει τὸ μειδιάμα του μιὰν ἀπέραντο πικρία. Λυπείται γιὰ τὴν πτωχὴ νοστοροπία τῆς 'Ηρωδιάδος. Αὐτὴ νομίζει πὺς θὰ μπορῇ τώρα νὰ μετῇ ξένοιαστὴ μέσ' στὴν ἔνοχῃ εὐτυχίᾳ της. Πλάνη. Φρικτὴ αὐταπάτη. 'Οταν πνίγεται ή φωνή της συνειδήσεως φωνάζει περισσότερο. 'Οταν πιέζεται ὀρθώνεται δυνατώτερη. 'Οταν δεσμεύεται ἐντείνει τὴν ἀκατάλυτῃ δυνάμει της καὶ σπάνει τὰ δεσμά της. Κι' ὅταν νομίζεται πὺς πεθαίνει, γίνεται ή ὑπαρξίς της πειὸ ἐμφανής.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ βλέπει μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του τὸν σωρὸ τῶν αἱματομένων ἐρειπίων, πὺ θὰ ἐγερεθῇ ἐκεῖ ὅπου τώρα σφύζει τὸ γλέντι καὶ ἀχολογία τὸ τραγοῦδι. Σηκώνει τὸ βλέμμα του ψηλά καὶ δέχεται ήρωικά τὸ βαρὺ κτύπημα. Τὸ ἅγιο κεφάλι τοῦ ἀνδρὸς ἀτεκόπηκε ἀπὸ τὸ ἀσκητικὸ σῶμα του. Καὶ ἐπὶ πίνακι μεταφέρεται στὴν αἰθουσα πρὸς τὸν 'Ηρώδη καὶ δι' αὐτοῦ πρὸς τὴν Σαλώμη καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὴν 'Ηρωδιάδα.

'Ο ἐλεγκτὴς ἐξέλιπεν. 'Η γλῶσσα ἐσίγησε. Τὸ αὐστηρὸ βλέμμα ἔσβησεν. 'Αλλὰ τὸ σῶμα παραμένει ἔστω ἀκέφαλον σῶμα τοῦ πειὸ στυγεροῦ ἐγκλήματος, πὺ ἐξετελέσθηκε ἀπὸ τὴν παραφορὰ τοῦ πειὸ ἐνόχου σαρκικοῦ ἔρωτος, βοηθουμένου ἀπὸ τὴν μανία τῆς ἐξοντώσεως ἐκείνου, πὺ ἤλεγχε τὴν ἀπηγορευμένη ἁμαρτωλὴ συμβίωσι.

'Η σκουριασμένη κινγκιδόπορτα τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς τοῦ 'Ιωάννου ἀργὰ-ἀργὰ ξανάκλεισε μόνη της.

'Εκεῖ ἐπάνω ὅμως στὸ παλάτι ἀνοίχθησαν ὅλες ή πόρτες καὶ μαζί μὲ τὴν βοή τοῦ ἐγκλήματος ξεκρόθηκε ὁ ἐξωργισμένος ὄχλος καὶ ἐσάρωσε στὴν ὁργὴ του μέσα σὰν λυσσασμένος τὸ παλάτι, ὅπου ἐπαίχθηκε ἔτσι μακάβρια ή κωμωδία τῆς εὐτυχίας τριῶν ἁμαρτωλῶν ὄντων, πὺ συμμίχθηκαν ἀξεδιάλυτα μὲ τὰ ρημάδια τῆς καταστροφῆς.

'Η ἁμαρτία ἀποκαλύπτεται τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς, πὺ νομίζεται ὅτι συγκαλύπτεται. 'Η ἀνηθιότης ἔχει πάντα τὸν ἐσωτερικὸ καὶ τὸν ἐξωτερικὸ της ἔλεγχον καὶ γι' αὐτὸ ή τι-

μωρία της εἶναι πάντα ἀναπόφευκτὴ καὶ σκληρὴ. 'Η κακία ποτὲ δὲν θριαμβεῖ. Πάντα κλείει μέσα της τὴν πειὸ ἐλεινὴ πτώσι. Τὴν φωνὴ τῆς συνειδήσεως δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τὴν ἐξοντώσῃ. Ὄντε τὴν ἀγιοσύνη πὺ ἐλέγχει, νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ. 'Η ἀγιότης ζῇ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ πὺ πεθαίνει.

'Υπάρχει ἓνας θάνατος, πὺ εἶναι δυὸ φορὲς θάνατος. 'Ο θάνατος τῶν ἁμαρτωλῶν. Κι' ἓνας ἄλλος, πὺ εἶναι ζωὴ αἰώνιος. 'Ο θάνατος τῶν 'Αγίων. Τέτοιος ἦταν ὁ διὰ τῆς ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς του θάνατος τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Διάκονος ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΟΥΚΟΥΖΗΣ

Καθηγητῆς τῆς

Προπ. Θεολογικῆς Σχολῆς Pomfret

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

'Η ἐλπίς διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶνε ὁ καλύτερος ἱατρός.

'Αγαπᾷ τὸν ἄλλον σημαίνει θέτει εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ὅ,τι ἔχομεν, ὅ,τι εἴμεθα, ὅ,τι γνωρίζομεν, διὰ νὰ τῷ φανῶμεν χρήσιμοι.

Τὸ μεγαλεῖον μιᾶς πόλεως δὲν ἔγκειται εἰς τὰ ὑψηλὰ τεῖχη, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τῷ πνεύματι ἄρχοντας.

Τὴν εὐτυχίαν τὴν δίδει μόνον ή ἀληθινὴ ἀγάπη καὶ ή ψυχικὴ γαλήνη.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀγαπητοὶ μας τακτικοὶ ἢ ἔκτακτοι συνεργάται, οἱ δημοσιεύοντες ἄρθρα τῶν εἰς τὸν «'Ορθόδοξον Παρατηρητὴν» ὅπως ἔχωσιν ὑπ' ὄψει τὰ ἑξῆς:

1ον). Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ περιοδικὸν τοῦτο εἶνε θρησκευτικὸν καὶ 'Εκκλησιαστικόν, ἐκλέγωσι θέματα σύμφωνα πρὸς τὸν προορισμὸν του ἀπλᾶ καὶ σαφῆ, τὰ ὁποῖα νὰ ἔχουν πρὸ παντὸς σκοπὸν τὴν καλυτέρευσιν τῆς θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς θέσεως τοῦ ἀναγνωστικοῦ μας κοινοῦ τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ 99 1) 2 ο) ο ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁμογενεῖς τῆς 'Αμερικῆς καὶ Καναδᾶ.

2ον). Νὰ γράφωσιν εὐαναγνώστως, καθαρῶς, ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς σελίδος καὶ μὲ μελάνην.

3ον). Νὰ ἀποφεύγωσι θέματα προσωπικῆς ἢ ἄλλης φύσεως ἢ θέματα δυνάμενα νὰ ἔχωσιν σκοπὸν διάφορον παρ' ὅ,τι ἔχει τὸ περιοδικὸν μας τοῦτο.

4ον). Νὰ κάμνωσι τὰς μελέτας τῶν αὐτοτελεῖς, συντόμους καὶ σαφεῖς, οὕτως ὥστε νὰ εἶνε μεγάλῃ παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἢ ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια καὶ νὰ ἀναγιγνωσκῶνται αὐταὶ εὐχαρίστως καὶ ἀκουράστως καὶ

5ον). 'Εὰν δὲν λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν οἱ ὡς ἄνω ὅροι, αἱ μελέται τῶν δὲν θὰ δημοσιεύωνται οὔτε δὲ καὶ θὰ εἰδοποιῶνται περὶ τοῦτο, καθόσον ὁ «'Ορθ. Παρατηρητὴς» δὲν διατηρεῖ, ὡς γνωστὸν, ἔμμισθον γράμματά ἢ δακτυλογράφον.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΕ ἐξαιρετικὴν χαρὰν ἐλήφθη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Συντάξεως τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ» ὁ πλούσιος εἰς ὕλην καὶ εἰς ἐμφάνισιν τόμος τῶν Πρακτικῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν προπερυσινὸν Νοέμβριον συνεληθέντος πρώτου Συνεδρίου τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Ἐπιστήμης. Ἐνδελεχεῖς μελέται καὶ σημειώσεις δημοσιεύονται ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ γενομένη ἐν Ἀθήναις μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας. Ὡς γνωστὸν τὸ Συνέδριον τοῦτο ἀπέβλεπεν εἰς τὴν περιθρίγκωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας ἀπὸ πάσης τυχὸν ξενικῆς ἐπιδράσεως καὶ εἰς τὴν πλήρη χρησιμοποίησιν τῶν μεγίστων αὐτῆς δυνάμεων ὑπὲρ τῆς Κοινωνίας, διατελούσης σήμερον ὑπὸ ὅλως ἐξαιρετικὰς περιστάσεις. Εἶνε πραγματικῶς ἐξιοσημεῖωτος ἡ γενομένη μέχρι τοῦδε ἐργασία καὶ δικαίως πρέπει νὰ ἀπονεμηθῇ μέγας ἔπαινος πρὸς τοὺς ἐπιμεληθέντας ἐν Ἀθήναις τὴν ἔκδοσιν αὐτῆν τῶν Πρακτικῶν μιᾶς Συνεδρίας ἡ ὁποία τόσα πολλὰ προσέθεσεν εἰς τὸ ἤδη μέγα γόητρον τῆς κλεινῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας μας.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ

ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΘΑ μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας εἰς τὴν περίοδον τὴν φθινοπωρινὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὀρίζονται συνήθως καὶ αἱ ἡμερομηνίαι τῶν συγκεντρώσεων, ἐσπερίδων καὶ γευμάτων τῶν Σωματείων, Ὁργανώσεων καὶ Κοινοτήτων. Καὶ εἶνε ἐπίκαιρον νὰ ὑπομνησθῇ πρὸς ὅλους ὅτι δὲν εἶνε καλὸν καὶ ἐφέτος νὰ σημειωθῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρετηρήθη καὶ εἰς προηγούμενα ἔτη εἰς τοιαύτας συγκεντρώσεις. Πολλοί, ἐν τῇ προσπάθειᾳ τῶν ὅπως δείξουν γνώσεις πολλὰς καὶ ρητορικὴν δεινότητα λαμβάνουν τὸν λόγον, χωρὶς νὰ εἶναι καταλλήλως παρεσκευασμένοι. Συνεπεία τούτου περιαιτολογοῦν πολλάκις, ἐπαναλαμβάνοντες μὲ ἄλλας ἢ καὶ μὲ τὰς ἰδίας κάποτε λέξεις ὅσα ἄλλοι προηγούμενοι ὁμιλοῦν εἶχον εἶπῃ εἰς τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ἐκείνην συγκέντρωσιν. Καὶ εἶνε γεγονός ὅτι οἱ ἀκροαταὶ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἀγανακτοῦν θλέποντες τοὺς «ρήτορας» νὰ προχειρολογοῦν καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνουν πράγματα

κοινά. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ὀλίγη διάκρισις εἰς τοιαύτας συγκεντρώσεις κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον παρעυρίσκονται κάποτε καὶ ξένοι, οἱ ὁποῖοι ἐνδέχεται νὰ μὴ ἐκφράζονται μὲν, ἀλλὰ μᾶς παρεξηγοῦν ἐξ αἰτίας αὐτῶν.

ΕΝ ΜΕΞΙΚΩ

ΕΝΑΣ ἐξαιρετικὸς σεβασμὸς δεικνύεται, ὡς θετικώτατα πληροφορούμεθα, ἐν τῷ γειτονικῷ Κράτει τοῦ Μεξικοῦ πρὸς κάθε τι τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας καὶ τὸν Ἑλληνισμόν. Ὀνόματα πόλεων, ὀνόματα δρόμων, ὀνόματα ἀνδρῶν ἐξεχόντων καθ' ἅπασαν τὴν Μεξικανικὴν Συμπολιτείαν εἶναι παρμένα ἀπὸ τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Ἐν ἐξαιρετικῶς ἀνεπτυγμένον πνεῦμα ἀναπτύσσεται εἰς τὴν χώραν ἐκείνην. Περὶ δὲ τῆς Ὁρθοδοξίας προκειμένου δεικνύουν ἕνα ὑπέροχον σεβασμόν, δεικνύοντα ὅτι ἡ διάδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν εὐρυτέρῳ κλίμακι εἰς τὸ Μεξικὸν μεταξὺ τῶν αὐτοχθόνων Μεξικανῶν δὲν ἀπέχει πολὺ. Εὐτύχημα ὅθεν καὶ ἐκεῖθεν θὰ ἔλθουν νεαροὶ ὁμογενεῖς διὰ νὰ παρακολουθήσουν ἐνταῦθα ὀρθόδοξα θεολογικὰ μαθήματα. Ἐφ' ὅσον μία τοιαύτη ἀγάπη ἀναπτύσσεται ἐν Μεξικῷ πρὸς ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν καὶ Ὁρθόδοξον, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὸ μέλλον τῆς Ὁμογενείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν Μεξικῷ θὰ εἶνε εὐρύ.

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

ΜΙΑΝ ἐξαιρετικὴν προσπάθειαν διεπιστώσαμεν μετ' εὐχαριστήσεως μεγάλῃς τελευταίως. Παρατηρήσαμε δηλαδή ὅτι πολλοὶ τῶν ἀγαπητῶν μας συνδρομητῶν μεθ' ὅλως ἰδιαζούσης ἀθροφροσύνης προέβησαν εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῶν συνδρομῶν των αἱ ὁποῖαι εἶχον λήξει πρό τινος. Τὸ γεγονὸς τοῦτο θεωροῦμεν ἰδιαιτέρως εὐχάριστον, διότι δεικνύει τὴν συνέγερσιν ἀρκετοῦ ζήλου πρὸς ἐνεργὸν καὶ ἔμπρακτον συμμετοχὴν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ», περὶ τοῦ ὁποῖου τόσον καλῶς ἐκφράζονται ὅσοι παρακολουθοῦν τὴν ἐργασίαν του. Μᾶς συγκινεῖ μεγάλως τὸ τοιοῦτο καὶ μᾶς κάμνει νὰ ἐνισχυώμεθα περισσότερο εἰς τὴν ὄντως μεγάλῃν εὐθύνην μας ὅπως ὁ «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» θαδίζῃ τὸν ἀρχικῶς χαραχθέντα δρόμον του. Εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι συνεργάται καὶ ἀναγνώσται θὰ ἐνισχυθοῦν πολὺ ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ «Παρατηρητοῦ», τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶναι ἰδικὸν των ἔργων.

Ἄρχιμ. Γερμ. Πολυζωίδου

Ο ΑΜΒΟΝ

ΠΩΣ ΘΑ ΜΙΜΗΘΩΜΕΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

(Εἰς τὰς πρὸ τῆς Ὑψώσεως καὶ μετὰ τὴν ὕψωσιν τοῦ Σταυροῦ Κυριακὰς 10ης καὶ 17ης Σ) θρίου).

Ὅροι μιμήσεως Χριστοῦ.—Διακοπὴ τῶν μετὰ τῆς ἁμαρτίας σχέσεων.—Τὸ φορικτὸν δράμα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. — Πόθεν θὰ ἀντλήσῃ ὁ ἄνθρωπος νέαν ζωὴν.—Πῶς θὰ ἐννοηθῇ ἡ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἔνωσις.—Οἱ ἐπικείμενοι κίνδυνοι.—Ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων ποῦ εὐρίσκεται ἡ σωτηρία.— Ὁ ναυαγὸς τῆς ζωῆς καὶ ἡ συμπεριφορὰ αὐτοῦ.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Εἶδομεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος ὅποια ὥραϊα ἀποτελέσματα φέρει ἡ Μίμησις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνεπτύξαμεν τί ἀκριβῶς ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν μίμησιν τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὴν παρούσαν μελέτην θὰ ἐξετάσωμεν τοὺς ἀπαραιτήτους ὅρους διὰ τὴν ἐπιτυχὴ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ. Παρακαλῶ χαρίσατε πλήρη τὴν προσοχὴν εἰς τὰς κατωτέρω γραμμὰς.

1ον. ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Διὰ νὰ μιμηθῶμεν τελειῶς καὶ πλήρως τὸν Χριστὸν πρέπει πρωτίστως νὰ διακόψωμεν πᾶσαν σχέσιν μετὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν. Διότι ἐγνωρίσαμεν ἐκ πείρας πόσον θανάσιμος ἐχθρὸς μας εἶνε πάντοτε ὁ ἐγωϊσμός. Δυστυχῶς ὅμως αἱ σχέσεις μας τόσοσιν πολλὴ ἐξυμώθησαν μετὰ τῆς ἁμαρτίας ὥστε ἔγινε πλέον αὐτὴ ἐντὸς μας δ ε υ τ ε ρ α φ ὁ σ ι ς. Τόσον συνειθίσταμεν εἰς αὐτὴν ὥστε παρακολουθοῦμεθα ἀπὸ αὐτὴν ὅπως παρακολουθεῖται τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν σκιά.

Ἄν εἰσέλθωμεν ὅμως εἰς τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς θὰ παρυστώμεν εἰς μίαν σκηνὴν ἐνὸς φορικτοῦ δράματος, τὸ ὅποιον τόσοσιν θαυμασίως περιγράφει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν του (Η' 22):—«συνήθωμα τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον, βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατεύμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου. Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;»

Η ΦΡΙΚΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Πόθεν ὅλα ταῦτα; Πόθεν ἄλλοθεν παρὰ ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἡ ὁποία μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς θηρίον, οὕτως ὥστε ἐν τῇ συγχύσει του νὰ κηρύξῃ πόλεμον καὶ κατ' αὐ-

τοῦ τοῦ Θεοῦ ἀκόμη. Αὐτὸ δεικνύει τουλάχιστον ἡ αἵματηρὰ τραγωδία τοῦ Γολγοθᾶ ἡ ὁποία δὲν ἐπαναλαμβάνεται μὴ πὼς κάθε ἡμέραν ἐκ μέρους μας; Μήπως δὲν εἶνε τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας; Διὰ τοῦτο ἐὰν θέλωμεν νὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας πρῶτος καὶ οὐσιωδέστερος ἀπαράβατος ὁρος εἶνε νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὰς ταπεινάς μας ὁρμάς, νὰ ἀντλήσωμεν νέαν ζωὴν.

2ον. ΕΝΩΣΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πόθεν ὅμως ἡμπορεῖ νὰ ἀντλήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν νέαν ζωὴν; Πόθεν ἡμπορεῖ νὰ ἀντλήσῃ τὴν νέαν δύναμιν; Ἀπὸ αὐτὴν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὴν κατ' ἐξαχρὴν ζωὴν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη ὁ μιμητὴς Αὐτοῦ νὰ ἐνωθῇ ἀρρήκτως πρὸς Αὐτόν.

Ἄλλ' ἡ ἔνωσις αὕτῃ πρόπει νὰ εἶνε πραγματικὴ, δηλαδὴ ὁργανικὴ, ἔνωσις τοιαύτῃ ὥστε νὰ εἰσέλθῃ ὁ Χριστὸς ἐντὸς τῆς ψυχῆς μας. Αὐτὸς νὰ κάμῃ γενικὴν κατάρκτησιν τῶν καρδιῶν μας καὶ νὰ ζῶμεν ὅχι ἡμεῖς, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἐν ἡμῖν πλήρως, ἀφθόνως καὶ ἐλευθέρως.

Ἡ τοιαύτῃ ἔνωσις εἶνε τὸ μόνον ἀσφαλὲς μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡμπορεῖ νὰ μιμηθῇ καὶ νὰ ἀντλήσῃ τὸν Χριστόν καὶ νὰ «φέρῃ καὶ καρπὸν πολλόν». «Ὁ μένων ἐν ἐμοί, λέγει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολλόν ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». (Ἰω. ΙΕ' 5).

Τὸ πᾶν μεταβάλλεται ὅταν ἐνωθῶμεν μετὰ τὸν Χριστόν· τότε καὶ μόνον τότε ἡμποροῦμεν νὰ μιμώμεθα τὸν Χριστόν καὶ νὰ «ποιῶμεν ἔργα φωτός». Ἄς ζῶμεν ἐν μέσῳ Κοινωνίας ἁμαρτωλῆς, ἃς ζῶμεν εἰς περιβάλλον κακόν· τίποτε δὲν θὰ μᾶς πειράξῃ. Ἄς εὐρισκώμεθα εἰς τὰς μεγαλτέρας δυστυχίας· χαρὰ μεγάλη θὰ σκεπάξῃ τὸ πρόσωπόν μας.

ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ

Ἐνθυμηθῆτε τὴν θαυμασίαν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς λίμνης Γεννησαρέτ πρὸς στίμην καὶ θὰ πεισθῆτε:—Ἐνῷ τὰ κύματα ἀπειλοῦν νὰ καταποντίσουν τὸ πλοῖον, ἐνῷ οἱ μαθηταὶ φοβοῦνται πρὸ τοῦ ἐπικρεμαμένου κινδύνου, ἐνῷ τὸ πᾶν μαίνεται γύρω, ὁ Διδάσκαλός των κοιμᾶται ἀταράχως. Δι' Αὐτόν δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, διότι ἀναπαύεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πατρὸς, διότι εἶνε «ἐν τῷ Θεῷ καὶ ὁ Θεὸς ἐν Αὐτῷ.»

Παρομοία εἶνε ἡ κατάστασις τοῦ ἐνωθέντος πρὸς τὸν Χριστόν καὶ δι' Αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ζωῆς, ὅσων δυνατοὶ καὶ ἂν εἶνε δὲν κατορθώνουν νὰ τὸν ταράξουν· τὸν εὐρίσκουν ἄροβον διότι γνωρίζει τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ καὶ βαδίζει ἐπ' αὐτῶν· διότι κυβερνᾷ αὐτὸν ὁ Χριστός. Εἶνε ἐξαιρετικῶς ὥραϊα ἡ θέσις τῶν χριστιανῶν ἐκείνων οἱ ὅποιοι θὰ διακόψωμεν τὰς σχέσεις των μετὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ θὰ βαδίζον ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ συνδεδεμένοι ἀρρήκτως μετ' Αὐτοῦ.

ΠΟΥ ΣΗΜΕΡΟΝ ΟΙ ΤΟΙΟΥΤΟΙ;

Ἄλλὰ ποῦ σήμερον οἱ τοιοῦτοι; Ποῦ εἶναι οἱ πρῶτοι ἐκείνοι Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι, μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν παρούσαν πρόσκαιρον ζωὴν, ἐπεζήτουν τὴν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔνωσιν, ὑπομένοντες χάριν Τοῦτου τὰ πάντα; Ποῦ οἱ μάρτυρες τῆς ἀληθείας; Ποῦ οἱ ὁμολογηταί; Ὑπάρχουν βέβαια καὶ σήμερον, ἀλλ' εἶναι τόσοσιν ὀλίγοι, ἐλάχιστοι. Οἱ περισσότεροι δουλῶνουν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ὁλεθρίων παθῶν. Ἐνῷ ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ μετὰ φωνὴν ἐκτάκτου συμπαθείας, ἡμεῖς ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ Αὐτόν ἐπιμόνως καὶ συστηματικῶς. Ἐνῷ Αὐτὸς ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς

Θεοδόφτου Κοκκινάκη, Διακόνου

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΕΝΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

Δ'.

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐσχολιάσθησαν καὶ ἐπεξηγήθησαν αἱ σκέψεις τοῦ Καθηγητοῦ COMPTON σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀξίας τῶν ὑποθέσεων εἰς τὴν Ἐπιστημονικὴν ἔρευναν. Ἐτονίσθη ὅτι ἡ Ἐπιστήμη βασίζει τὰς μεθόδους τῆς ἐπὶ ὑποθέσεων «ἐν ἐνεργείᾳ» πολλάκις ἀναποδείκτων ἢ καὶ διασεισμένων. Καὶ πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ἡ ὑπαρξὶς τοῦ Δημιουργοῦ εἰς τὴν ὁποίαν δίδεται ὑπὸ τινων ἐπιστημόνων τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ὑποθέσεως;

Ἡ πίστις εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ Δημιουργοῦ, ἐσυνέχισεν ὁ Καθηγητὴς, δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἐπιστημονικῶς. Καὶ ὡς ὑπόθεσις ἀκόμη δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἄποιν ἐπιστημονικὴν. Τὸ ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδείξωμεν ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως τὴν ὁρθότητα τῆς πίστεως ταύτης αὐτὸ δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ἐπιστήμην. Διότι καὶ αὐτὴ περιβάλλεται ἀπὸ ἀναπόδεικτα, ἀλλὰ καὶ διότι πολλὰ τῶν ὑποθέσεων τῆς καίτοι ἀναπόδεικτοι θεωροῦνται παραδεκταὶ ἐπιστημονικῶς καὶ χρησιμώτατοι εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὸν ὑπολογισμόν.

Καὶ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ πίστις αὕτη βασίζεται ἐπὶ τῆς προσωπικῆς μας ἐμπειρίας συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν «ἡ περὶ Θεοῦ ὑπόθεσις μᾶς δίδει λογικωτέραν ἐρμηνείαν περὶ τοῦ κόσμου παρὰ ἄλλη τις ὑπόθεσις». Ἄλλ' ἂς μὴ θεωρηθῇ ὅτι τὸ αὐθεντικὸν περιεχόμενον τῆς πίστεως πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην τὸ ἀποτελοῦν αἱ πρωτόγονοι περὶ Θεοῦ ἰδέαι. Ἐκεῖναι ἦσαν ὑποθέσεις ἀνάμικτοι μὲ μύθους καὶ φόβους καὶ φαντάσματα. Ἦσαν ὑποθέσεις αἱ ὁποῖαι ἀνεθεωρήθησαν ὅπως ἀκριβῶς ἀνεθεωρήθησαν πολλὰ ὑποθέσεις

καθημέραν ἡμεῖς τὸν ἀποδιώκομεν. Ὁμοιάζομεν δηλαδὴ τὸν ναυαγὸν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος σπρώχνει τὸ μέσον τῆς σωτηρίας πού τοῦ δίδουν καὶ προτιμᾷ νὰ πνιγῇ.

ΑΠΑΡΝΗΘΩΜΕΝ ΕΑΥΤΟΥΣ

Εἶνε ὅμως καιρὸς καὶ πρέπει νὰ ἴδωμεν τὰ πράγματα διαφορετικὰ παρ' ὅ,τι τὰ ἐβλέπομεν μέχρι σήμερον. Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὸν Χριστόν. Θὰ γίνῃ Αὐτὸς ὁ ὁδηγὸς μας ἐν τῷ μέσῳ τῶν τόσων παγίδων τῆς ζωῆς αὐτῆς. Προσέλθωμεν πρὸς τὸν Χριστόν καὶ ὠρισμένως θὰ εὑρωμεν «ἀνάπαντον ταῖς ψυχαῖς» ἡμῶν καὶ θὰ ζήσωμεν ζωὴν ὠραιότεραν.

«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» λέγει ρητῶς ὁ Κύριος. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ταραχώδους ἀγώνος τῆς ζωῆς, ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας διὰ τῆς μνήσεως τοῦ Χριστοῦ εἶνε—καὶ πρέπει νὰ εἶνε—ἡ κυριωτέρα ἐργασία μας. «Τί γὰρ ὠφελήσῃ ἄνθρωπον ἐὰν κερδίσει τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»

Ἄς μετανοήσωμεν καὶ ἂς ἀφιερῶσωμεν ἀμέσως τὴν ζωὴν μας εἰς τὸν Χριστόν ἀκολουθοῦντες Αὐτὸν παντοῦ καὶ πάντοτε. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ πραγματικόν μας ἄλλως τε συμφέρον. Ἄς ἀπαρνηθῶμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὅπως διδάσκουν καὶ αἱ Εὐαγγελικαὶ περικοπαὶ τῶν δύο αὐτῶν Κυριακῶν, καὶ ἂς ἀκολουθήσωμεν Ἐκεῖνον πού εἶνε ἡ πηγὴ καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.

τῆς ἐπιστήμης διατυπωθεῖσαι ὑπὸ διαφόρων ἐπιστημόνων εἰς ἀρχαιοτέρας ἐποχάς.

Εἰς τὴν σφαῖραν τῆς Ἐπιστήμης σημειοῦνται πολλάκις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διάφοροι ἐπαναστάσεις. Δι' αὐτῶν νέαι μαρτυρίαι ἐπὶ ὠρισμένων ζητημάτων ἀναφαίνονται καὶ νέαι λύσεις διαφωτιστικαὶ προβλημάτων δυσκόλων παρουσιάζονται, διὰ τῶν ὁποίων μορφοῦνται ἱκανοποιητικώτεροι ὑποθέσεις καὶ θεωρίαι καὶ καθορίζονται τύποι νόμων, οἱ ὁποῖοι πολλάκις λαμβάνουν χαρακτηριστὰ καθολικῆς ἀναγνωρίσεως.

Τὸ ἴδιον συνέβη πολλάκις καὶ εἰς τὴν σφαῖραν τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς. Πολλὰ φυσικὰ φαινόμενα ἐθεωροῦντο θαύματα καὶ ἐκδηλώσεις ἐπεμβάσεως καὶ ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως τὰ νομιζόμενα θαύματα καὶ αἱ θεωρούμεναι ἐπεμβάσεις καὶ ἐκδικήσεις τοῦ Θεοῦ ἀπεδείχθησαν καὶ ἐπιστεῦνθησαν ὡς γεγονότα πού δὲν ἔχουν ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν Θεότητα οὔτε καὶ φέρουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὑπερφυσικοῦ καὶ τοῦ θαύματος.

Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Θρησκείας, διὰ νὰ κατασταλλάξῃ ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν παραδοχὴν τῶν νέων αὐτῶν ἀντιλήψεων ἐμεσολάβει πάντοτε περίοδος μεταβατικῶν ἀμφιταλαντεύσεων.

Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐπιστημονικῆς μεταβατικότητος ὅπως καὶ εἰς τῆς θρησκευτικῆς παρουσιάσθησαν θύλλαι καὶ ταραχαί. Ἀλλὰ κατόπιν ὁ σάλος ἐκόπασε καὶ αἱ νέαι ἀντιλήψεις ἐκωδικοποιήθησαν.

Ἐκεῖνο πού χρειάζεται καὶ ὁ Ἐπιστήμων καὶ ὁ Θρησκέων εἰς τοιαύτας μεταβατικὰς περιόδους εἶναι τὸ θάρρος καὶ ἡ πεποίθσις ὅτι μεταβαίνοντες θὰ καταντήσωμεν εἰς ἀντιλήψεις φωτεινότερας. Καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς Θρησκείας ὅπως καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἐπιστήμης φωτεινότερα ὁλοκρῶν παρουσιάζονται αἱ ἀντιλήψεις. Καὶ τῶν δύο σφαιρῶν ἐκαθαρίσθη ἀρκετὰ ἡ ἀτμόσφαιρα εἰς τρόπον ὥστε καὶ ὁ Ἐπιστήμων νὰ προχωρῇ ἀσφαλέστερα καὶ ὁ πιστεύων νὰ μὴ νομίσῃ ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ φοβεράς καὶ τὰ πλέον εὐεξήγητα φυσικὰ φαινόμενα τῆς Δημιουργίας.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἐσυνέχισεν ὁ ὁμιλητὴς, ὁ λαμπρὸς Γάλλος Μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος LA PLACE ἐδημοσίευσεν τὴν διάσημον μελέτην του περὶ τῆς «Οὐρανίου Μηχανικῆς». Εἰς τὴν μελέτην ταύτην ἀνέπτυξε τὸ ζήτημα τῆς ὑποθέσεως τῶν Νεφέλων ὡς τῆς ἀρχῆς τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Λέγεσθαι δὲ ὅτι ὁ Ναπολέων μαθὼν τὰ τοῦ περιεχομένου τοῦ βιβλίου τούτου εἶπεν εἰς τὸν συγγραφέα του: «Κύριε LA PLACE μου εἶπον ὅτι σὺ ἔγραψες τὸ μεγάλο αὐτὸ βιβλίον ἐπὶ τοῦ συστήματος τοῦ Σὺμπαντος χωρὶς νὰ ἀναφέρῃς τὸν Δημιουργόν του.» «Δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ ἀναφέρω τὸν Δημιουργόν του» ἀπήντησεν ὁ LA PLACE.

Ἡ ἀποψὶς αὕτη εἶναι τυπικὴ καὶ χαρακτηριστικὴ τῶν μηχανιστῶν, ἀπὸ τοῦ 17ου μέχρι τοῦ 19ου αἰῶνος, οἱ ὁποῖοι διετέλουν ὑπὸ τὴν δυνατὴν ἐπίδρασιν τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων τοῦ Νεῦτωνος. Ὅπου ὁ νόμος καὶ ἡ τάξις εἰς τὸ Σὺμπαν ἦτο ἐκδηλὸς ἐκεῖ δι' αὐτοὺς ὁ Θεὸς δὲν ἐχρειάζετο διὰ νὰ λυθοῦν μὲ τὴν ἀναγνώρισιν θαιματογυγικῆς ἐπεμβάσεως ὠρισμένα ἀπορία. Τὴν στιγμὴν πού ἠδύναντο, ἢ ἐνόμιζον ὅτι ἠδύναντο, νὰ ἐρμηνεύσουν ὠρισμένα φυσικὰ φαινόμενα δὲν κατέφευγον οὔτε καὶ ἔπρεπε νὰ καταφύγουν εἰς μεταφυσικὰς ἐρμηνείας. Τὴν στιγμὴν πού τὸ φαινόμενον τῆς ἀστραπῆς ἐρμηνεύεται φυσικῶς, ὡς σπινθηρ παραγόμενος ἐκ τῆς ἐπαφῆς δύο νεφρῶν ἀντιθέτως ἡλεκτρισμένων, δὲν θὰ ἦτο καὶ δὲν εἶναι ἐπαγωγὸν νὰ ἐρμηνευθῇ τὸ

φαινόμενον τοῦτο μεταφυσικῶς, δι' ἐπεμβάσεως δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν νεφρῶν πρὸς παραγωγὴν τῆς ἀστραπῆς. Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Θεοῦ διαφαίνεται μὲ ὅλον αὐτῆς τὸ σοβαρὸν μεγαλεῖον εἰς φαινόμενα ἀσυνήθη καὶ φυσικῶς ἀνεξηγήτητα, γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ θαύματος. «Τὰ συνήθη φαινόμενα τῆς φύσεως δὲν ἔχουν ἀνάγκην θεϊστικῆς ἐξηγηθείας, διότι εἶναι αὐταπόδεκτα.»

Διὰ τὸν λόγον ἴσως αὐτὸν καὶ ὁ LA PLACE εἶπεν ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἐξηγησίαν τοῦ σύμπαντος. Ἡ θεωρία ποῦ ἐπενόησε τοῦ ἔλπε το ζήτημα χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἐπικλήσεως ἢ καὶ ἀναγνωρίσεως θεϊστικῆς ἐπεμβάσεως. Πλὴν ὅμως εἴτε ἀληθὴς εἴτε ψευδὴς εἶναι ἡ θεωρία του περὶ τῶν νεφελωμάτων ὅς τῆς ἀρχῆς τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν δυναμικότητά της πρὸς ἐξηγησίαν τῶν φαινομένων. Πέραν τῶν φαινομένων μὲ τοὺς νόμους τῶν καὶ πέραν τῆς ἐπινοήσεως τῆς θεωρίας μὲ τὴν δυνάμιν της, ὑπάρχει Ἐκεῖνος παρὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἐπινοητὴς τῆς θεωρίας ἔχει τὸ εἶναί του καὶ ἰδιαίτερος τὸν νοῦν του καὶ τὰ φαινόμενα τοὺς νόμους καὶ τὴν σκοπιμότητά των.

Δυνατὸν νὰ μὴ πρέπῃ νὰ ἐξηγητεύωμεν τὰ συνήθη φυσικὰ φαινόμενα καταφεύγοντες καὶ παραδεχόμενοι θεϊστικὰς ἐπεμβάσεις. Δυνατὸν φυσικὰ φαινόμενα ὡς ἡ ἀστραπὴ καὶ ἡ θρόνη καὶ ὁ κεραυνὸς καὶ ἡ βροχὴ νὰ ἐξηγηθῶνται εὐκολα χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη πρὸς παραγωγὴν τῶν ἀναγνωρίσεως ἐξωλυτικῆς καὶ μεταφυσικῆς ἐπεμβάσεως. Ἀλλ' οὐδὲν φυσικὸν φαινόμενον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς καθ' ἑαυτό. Τὰ αἷτια τῆς παραγωγῆς του εἶναι συνδεδεμένα μὲ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Σύμπαντος. Τὰ πάντα ἀνάγονται εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτὴν ἀλλὰ καὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐρώτησιν πόθεν ἢ ὑπάρχῃς; Πόσοι νόμοι γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι παρουσιάζονται ὡς διέποντες καὶ τὸ πλεόν εὐκολον φυσικὸν φαινόμενον; Ἀλλὰ ποῦ ἀνάγονται καὶ τί προϋποθέτουν οἱ νόμοι αὗτοί; Σκοπιμότητα καὶ Κινητήρα καὶ Ποιητὴν καὶ Συντηρητὴν καὶ Δημιουργόν. Εἰς Αὐτὸν ἀνάγονται καὶ Αὐτὸν προϋποθέτουν.

Διὰ τοῦτο καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως ἡ ἐξηγησία τῶν φαινομένων, παρ' ὅλην τὴν εὐκολον ἀναφορὰν της εἰς νόμους, ἀνάγεται εἰς Ἐκεῖνον ὅστις «εἶπεν» καὶ «ἐγένετο» τὰ πάντα. Τοιαύτην ἀναγωγὴν, διεβεβαίωσεν ὁ ὁμιλητὴς, εὐρίσκωμεν εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Ἰσαὰκ Νεύτωνος μὲ τοῦ ὁποῖου τὰς θεωρίας ἐξετράφησαν οἱ Μηχανιστὰι ἀπὸ τοῦ 17ου μέχρι τοῦ 19ου αἰῶνος, χωρὶς ὅμως νὰ μελετήσουν τὸ ὅλον σύστημα τῆς φιλοσοφίας του. Ἐμελέτησαν τὰ φαινόμενα μεμονωμένως καὶ χωρὶς νὰ σκεφθοῦν ἐπὶ τῆς αἰτιότητός των τῆς γενικῆς εἰμῇ μόνον ἐπὶ τῆς προελεύσεως των τῆς ειδικῆς, ἀνάγοντες αὐτὰ εἰς σύνθετον νόμον ἐκ τῶν ὑστέρων καθορισθέντων.

Ὁ Νεύτων ὅμως εἶχε προχωρήσει πολὺ πέραν τοῦ σημείου τούτου. Αἱ σκέψεις του ποῦ ἀναπτύσσονται εἰς τὸ ἀριστοφυεματικὸν ἔργον του «PRINCIPIA» τὸν παρουσιάζουν ὡς ἐπεκτείνοντα τὴν ἀκτίνα τῆς ἐξηγησίας τῶν φαινομένων πολὺ πέραν τῆς ειδικῆς των προελεύσεως. Ὁ LA PLACE ἐσταμάτησεν εἰς τὰ ὅρια τῆς ειδικῆς προελεύσεως τῶν φαινομένων, διατυπώσας τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν εἶχε ἀνάγκην ἐν τῇ ἐξηγησίᾳ των νὰ χρησιμοποιήσῃ ἢ καὶ νὰ ἀναχθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ. Ὁ Νεύτων ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ περιορισθῇ μέσα εἰς τὰ ὅρια αὐτὰ. Ὁ ὁμιλητὴς ἀνέφερε στίχους ἀπὸ τὸ προαναφερθὲν ἔργον του παραφρασμένους ἐκ τοῦ Λατινικοῦ ἀπὸ τὸν ALPED NOYES

διὰ τῶν ὁποίων παρουσιάζεται ἡ σκέψις τοῦ Νεύτωνος πρὸ τοῦ μεγάλου ἐρωτήματος.

«Πόθεν προήλθεν ὅλη αὕτη ἡ τάξις;

Πόθεν ἡ ἀδιάσπαστος ἀλυσίδα τοῦ νόμου;

Μήπως ἀπὸ κάποιον ὑπερκόσμιον καὶ Θεῖαν Δύναμιν;»

Καὶ ὁ Νεύτων ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἐποπτείας του ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου ἀπάντησε. Καὶ ἡ ἀπάντησις του διετηρήθη. Μεταδίδεται ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα εἰς τὸν ἀποροῦντα καὶ ἀμφιβάλλοντα ἄνθρωπον ὡς διάγγελμα βεβαιώσεως τῆς ἀληθείας.

«Τὸ Σύμπαν ὑπάρχει. Διὰ τῆς ὑπάρξεως ταύτης παρουσιάζεται ὡς γεγονὸς θαύματος, τὸ ὁποῖον προϋποθέτει μίαν Ἀπειρον Δύναμιν μέσα εἰς αὐτό. Μίαν Ὀλότητα μεγαλυτέραν οἰουδὴποτε μέρους. Μίαν Ἐνότητα διατηροῦσαν καὶ συνθέτουσαν ὅλους τοὺς κόσμους εἰς ἓνα. Τὸ θαῦμα δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἔλλειψιν συνδετικῶν κρίκων ἀπὸ αἰτίου εἰς αἷτιον ἀλλ' εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Ὑπαρξίν τῆς ἀλύσεως τῶν φαινομένων. Αὕτη ἀποτελεῖ τὸ ἀπύθμενον μυστήριον, τὸ ἀδιαμφισβήτητον θαῦμα ποῦ γνωρίζομεν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀνάγει εἰς τὰς ιδιότητας τοῦ Θεοῦ.»

Ἡ ἀναγνώρισις τῆς Ὑπάρξεως τοῦ Σύμπαντος ὠδήγησεν, ὡς βλέπομεν, τὸν νοῦν τοῦ Νεύτωνος πέραν τῶν ὁρίων τῶν νόμων τῆς κινήσεως καὶ τῆς βαρύτητος. Πέραν τῆς ειδικῆς ἐξηγησίας τῶν φαινομένων ἐπὶ τῇ βάσει νόμων καὶ τύπων διασειομένων. Πέραν τῶν γνωστῶν καὶ ὁρατῶν σημείων τῆς ἐμπειρίας. Ἀπὸ τὴν στενότητα τοῦ χώρου τὸν ἔφερε εἰς τὸ ἄπειρον τῆς αἰωνιότητος. Εἰς τὰς Ἀρχὰς καὶ εἰς τὰ Αἷτια. Εἰς τὴν Πηγὴν. Εἰς τὸν Ἄλφα καὶ τὸν Ὠμέγα τῶν πραγμάτων. «Καὶ ὁ Ἐπιστήμων ποῦ παραδέχεται Θεόν», ἐτόνισεν ὁ Καθηγητὴς, «δὲν μπορεῖ παρὰ θὰ παραδεχθῇ τὸν Θεὸν τοῦ Νεύτωνος. Δι' αὐτὸν ὁ Θεὸς τὸν ὁποῖον ἐφαντάσθη ὁ LA PLACE καὶ ὁ COMTE εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀνεπαρκής». Καὶ τοῦτο διότι εἶναι Θεὸς συμβατικὸς καὶ μηχανικὸς. Ἀναγνωρίζομενος μόνον ὅταν ὁ νοῦς εὐρεθῇ πρὸ τοῦ αὐτοῦ ὁρισμένων φυσικῶν προβλημάτων. Καὶ ἀπαρνούμενος καὶ πολλάκις ἐμπαίζομενος εὐθὺς ὡς παραμικρὰ ἀναλαμπὴ τοῦ φωτὸς τοῦ πειράματος καθορίσῃ ὁρισμένα ζητήματα, τῶν ὁποίων ἡ λύσις λαμβάνει ἀμέσως τὴν σφραγίδα τοῦ ἀληθοῦς τῆς σήμερον διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνεπαρκὴς καὶ εὐδιάσειστος εἰς τὰς θεωρίας τῆς αὐτοῦ. «Ὁ Ἐπιστήμων ὅμως», ἐσυνέχισεν ὁ Καθηγητὴς, «εὐρίσκει τὸν Θεὸν διηνεκῶς εἰς τὴν φύσιν. Οἱ ρυθμοὶ τῆς τάξεως διὰ τῆς ὁποίας ἐργάζεται ἡ φύσις εἶναι καθ' ἑαυτοὺς ἐκδηλώσεις τοῦ θελήματος καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Θεοῦ. Οἱ νόμοι της εἶναι εὐρυθμὸς τρόπος τῆς εἰς αὐτὴν ἐνεργείας Του.» Διὰ τῆς σκέψεώς του ταύτης ὁ Δρ. COMPTON παρουσιάζει τὸν σύγχρονον Θεϊστὴν Ἐπιστήμονα ὡς δεχόμενον τὴν διδασκαλίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ὄχι μόνον ὑπάρχει ὡς Δημιουργὸς ἀλλὰ εἶναι καὶ ἔμμιος εἰς τὴν φύσιν ὡς Κοσμοποιὸς καὶ Συντηρητὴς αὐτῆς.

(Συνεχίζεται)

Αἰτήσεις ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ ἢ ἀνανεώσεως συνδρομῆς, ὁποθενδὴποτε καὶ ἂν προέρχεται, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἂν πρωτίστως δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἤτοι 2 δολλ. δι' ἓν ἔτος προπληρωμένα.

Ἀθανασίου Π. Θεοδορίδου
Διευθυντοῦ Ἐκκλησιᾶς, Χοροδιδάκτου
Baltimore, Md.

ΠΟΙΗΤΑΙ Ἡ ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΙ-ΜΕΛΩΔΟΙ Ἡ ΜΕΛΟΥΡ- ΓΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ διορθωτοῦ τῶν ἐκδόσεων τῶν Βιβλίων τῆς Ἱερᾶς Ὑμνολογίας μας, Ὅσιωτ. Βαρθολομαίου Κουτλουμουσιανοῦ τοῦ Ἱμβρίου, εἰς τὸν πρόλογον τοῦ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ του, τὰ ποιήματα μερικῶν ἐκ τῶν ἀναφερομένων ἀνωτέρω ποιητῶν καὶ μελωδῶν τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ πρόωτον κηρανοσμένα ἔνθεν κακεῖθεν, ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἐλλογιμοῦ καὶ φιλοκάλου Κερκυραίου Ἰουστίνου Δεκαδύω εἰς τὰ τυπογραφεῖα τοῦ τυπογράφου Ἄλδου Μανουκίου τοῦ πρεσβυτέρου ἐν Βενετίᾳ, κατὰ τὸ ἔτος 1498 μ. Χ., ἥτοι 48 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Τύπου, διότι ὁ τρόπος τοῦ τυπογραφεῖν ἐφευρέθη κατὰ τὸ 1450 μ. Χ. Αἱ ἐκδόσεις ὅμως αὗται ἐξηντλήθησαν πρὸ αἰώνων. Ἐκ τούτων ὅμως τῶν ἐκδόσεων προέβησαν καὶ ἄλλοι Τυπογράφοι τῆς Βενετίας εἰς ἔκδοσιν αὐτῶν, ὡς εἶναι ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1588 ἔκδοσις τοῦ Πεντηκοσταρίου, τῆς Ὀκτωήχου ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Ἀνδρέου καὶ Ἰακώβου ἔκδοσις, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἔκδοσις τῶν 12 Μηναίων κατὰ τὸ ἔτος 1551. Ἡ τετάρτη ἔκδοσις τῶν ἐν λόγῳ βιβλίων κατὰ τὸν ἐν λόγῳ διορθωτὴν, ἔγινεν ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Λεογγίνου ἐν Ἑνετίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1579. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Λεογγίνου, ἔρχεται ἡ ἔκδοσις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Πέτρου τοῦ Πινέλλου δι' ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως Θεοφίλου Ἱερομόχου, Ζανφουρνάρου ἡ Τζανφουρνάρου κατὰ τὸ ἔτος 1642. Τὴν ἔκδοσιν τοῦ Πινέλλου τούτου διαδέχεται ἡ πρώτη τοῦ γνωστοῦ Τυπογράφου, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων Νικολάου τοῦ Γλυκὺ, κατὰ διόρθωσιν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ ἐπίσης ἐξ Ἰωαννίνων Ἱεροδιακόνου Γεωργίου Σουγδουρῆ, ἔκδοσις τῆς ὁποίας καὶ γίνεται ἡ μετατύπωσις κατὰ τὰ ἔτη 1703, 1724, 1748, 1769, 1782, 1793, 1801, 1805, 1817, 1870 καὶ 1832 ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ τελευταία τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ν. Γλυκὺ, τὴν ὁποίαν ἔχουν παρακολουθήσει ἀπαράλλακτως καὶ ὅλαι αἱ μετ' αὐτὴν γινόμεναι ἐκδόσεις.

Ἐκ τῶν ἐκδόσεων, τὰς ὁποίας ἔχω ὑπ' ὄψει πρὸς ἐτοιμασίαν τῆς παρουσίας μου μελέτης, τοῦ μὲν Πεντηκοσταρίου, τῆς Παρακλητικῆς καὶ τοῦ Τριωδίου εἶναι ἔκδοσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Βιβλιοθήκης Μιχαήλ Ι. Σαλιβέρου, ἐν Ἀθήναις, τῶν δὲ δώδεκα Μηναίων εἶναι ἡ ἔκδοσις τοῦ Π. Π. Παρασκευοπούλου κατὰ τὸ 1904 ἐν Ἀθήναις, κατὰ διόρθωσιν Βαρθολομαίου Κουτλουμουσιανοῦ τοῦ Ἱμβρίου. Οἱ ἐν ταῖς ἐκδόσει ταύταις τοῦ Πεντηκοσταρίου, τοῦ Τριωδίου, τῆς Παρακλητικῆς, ἥτοι τῆς Μεγάλης Ὀκτωήχου καὶ τῶν δώδεκα Μηναίων τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναφερόμενοι ὀνομαστικῶς Ποιητὰ καὶ Ὑμνογράφοι εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: 1) Ἀντόλιος, 2) Ἀνθίμος, Δ' Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, 3) Ἀνδρέας Ἱεροσολυμίτης ὁ Κρήτης Ἐπίσκοπος, 4) Ἀνδρέας ὁ Πυρός, 5) Ἀρσένιος, 6) Ἀντώνιος, 7) Βαβύλας, 8) Βασίλειος Μοναχός, 9) Βύζας ἡ Βυζάντιος, 10) Γερμανός ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ νέος ἡ ὁ Β' (1226 μ. Χ.), 11) Γεράσιμος ὁ Ἀλεξανδρείας, 12) Γεώργιος ὁ Νικομηδείας, 13) Γεώργιος ὁ Σικελιώτης ἡ Ὑμνωδός, 14) Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὡς ποιητὴν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ὡς ὑπὸ τινων ὑποστηρίζεται εἶναι καὶ

ὁ Γεώργιος ὁ Πισίδης, 15) Εὐθύμιος ὁ Νέος, 16) Ἐφραίμ ὁ Καρίας, 19) Ἰγνάτιος ὁ Ὅσιος, 20) Ἰωάννης ὁ Μοναχός ἡ ὁ Δαμασκηνός ἡ καὶ Ἀρχλάς ὀνομαζόμενος, 21) Ἰωάννης ὁ Εὐχαϊτῶν Μητροπολίτης, 22) Ἰωσήφ ὁ Θεσσαλονίκης ἡ Στουδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, 23) Ἰωσήφ ὁ κατ' ἐξοχὴν Ὑμνογράφος, 24) Κασσιανὴ ἡ Κασσία ἡ καὶ Ἰκασία Μοναχή, 25) Κοσμάς Μοναχός Ἀγιοπολίτης ἡ Μελωδός, 26) Κοιμουλάς, 27) Κυπριανός ὁ Στουδίτης, 28) Θεόδωρος ὁ Συκεώτης, 29) Κλήμης ὁ Ποιητής, 30) Κ(λ)ήμης ὁ Στουδίτης, 31) Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων, 32) Κύριλλος ὁ ΣΤ', Κωνσταντινουπόλεως (1813 μ. Χ.) 33) Λέων ὁ Σοφός, ἡ ὁ Δεσπότης ἡ Βασιλεὺς, ὁ Ποιητὴς τῶν ἔνδεκα Ἑσθινῶν, 33) Λέων ὁ Μαΐστωρ, 34) Μεθόδιος, 35) Μελέτιος Βλαστός Σμύρνης, 36) Μάρκος Μοναχός, 37) Μαυρολέων, 38) Μητροφάνης ὁ Σμύρνης, 39) Νεῖλος ὁ Ξανθόπουλος, 40) Νικηφόρος Κάλλιστος ὁ Ξανθόπουλος (ΙΔ' αἰῶνος), 41) Νικόλαος Ἱεροὺς τοῦ Μαλαξοῦ (1538 μ. Χ.), 42) Ρωμανός ὁ Μελωδός (500-550 ἡ 570) μ. Χ. 43) Σέργιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως σύγχρονος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, ἴσως καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, 44) Σέργιος ὁ Ἀγιοπολίτης, 45) Στέφανος ὁ Ἀγιοπολίτης, 46) Στέφανος ὁ Σαββαίτης (ἴσως ὁ αὐτὸς ὁ Ἀγιοπολίτης, 47) Συμεὼν ὁ Θυμαστορείτης (740 ἡ 595 μ. Χ.), 48) Συμεὼν ὁ Μεταφραστής ἡ Λογοθέτης ἡ Μοναχός, 49) Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων, 50) Ταράσιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως (784 μ. Χ.) 51) Φιλόθεος ὁ Κωνσταντινουπόλεως (1369 μ. Χ.) καὶ 52) Χριστόφορος Πρωτασηκρίτης.

Ὑπάρχουν δευτεῖαι καὶ ἄλλων ποιητῶν ἔργα, τὰ ὁποῖα ὅμως φέρονται ὡς ἀνώνυμα ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἀναφερομένοις βιβλίοις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ὑμνολογίας, ἡ ὁποία, ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω περιλαμβάνει 1) Εἰς τὴν Παρακλητικὴν ἡ Μεγάλῃ Ὀκτωήχῃ, 2) Εἰς τὸ Τριώδιον, 3) Εἰς τὸ Πεντηκοσταρίον, 4) Εἰς τὰ δώδεκα τοῦ ἐνιαυτοῦ Μηνᾶς, 5) Εἰς τὸ Εὐχολόγιον, 6) Ἀγιασματάριον, 7) Εἰς τὸ Ὁρολόγιον τὸ Μέγα καὶ 8) Εἰς Ἱερὰς Συνόψεις καὶ 9) Εἰς Ψαλτήριον, ὅπου μόνον οἱ Ψαλμοί.

Κατὰ τὸ εἶδος τῶν οἱ Ὑμνοὶ ἡ τὰ Τροπάρια τῆς Ἐκκλησίας μας διακρίνονται ὡς ἀκόλουθος: 1) Αὐτόμελα, ἥτοι Πρότυπα Τροπάρια κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὴν μελωδίαν τῶν ὁποίων ἔχουν ποιηθῇ καὶ ψάλλονται ἄλλα πολλὰ Τροπάρια, ἥτοι 2) Προσόμοια καλούμενα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ αὐτὸ μέτρον καὶ τὴν αὐτὴν μελωδίαν τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφόμενων Αὐτομέλων, 3) Ἰδιόμελα, ἥτοι Τροπάρια τὰ ὁποῖα ἔχουν ἴδιον ἀνεξάρτητον μέτρον καὶ ἴδιαν μελωδίαν, 4) Στιχηρά, ἥτοι Τροπάρια ἀκολουθοῦντα τοὺς Στίχους τῶν Ψαλμῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ τῶν Ἑσπερινῶν, τῶν Αἰνῶν, 5) Ἀπόστιχα, τὰ ψαλλόμενα ὕστερα ἀπὸ τὰ Στιχηρά καὶ τῶν Ἑσπερινῶν καὶ τῶν Αἰνῶν, 6) Ἀπολυτίκια, ἥτοι Τροπάρια ψαλλόμενα κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν θείων Ἀκολουθιῶν, Ἑσπερινῶν ἡ Ὁρθρῶν, 7) Κοντάκια, τὰ ὑπὸ τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ οὕτως ὀνομασθέντα ἐκ τοῦ ὅτι ἔγραφεν οὕτως αὐτὰ ἐπὶ χάρτου «Κόντου» ἡ «Κοντοῦ» καλούμενον καὶ τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκοντα πρὸ τοῦ Συναξαρίου τοῦ Ὁρθρου καὶ Ψάλλοντα μετὰ τὴν «Μικρὰν Εἰσοδὸν» πρὸ τοῦ Τρισαγίου Ὑμνου, 8) Καθίσματα, τὰ μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον ψαλλόμενα, ἀλλ' ἀκολουθοῦντα τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Θεοτοκίαν, 9) Ἀνασθιμοί, οἱ πρὸ τοῦ Ἑσθινοῦ Εὐαγγελίου ψαλλόμενοι, 10) Κανόν, ὅστις πάλιν ἀποτελεῖται ἀπὸ Εἰρημῶν καὶ Ὁδῶν, 11) Καταβασαί ὡς καλοῦνται οἱ ψαλλόμενοι πρὸ τοῦ Μεγαλυναρίου ἡ Τιμωτέρας Εἰρημῶν, 12) Ἀντίφωνα, Α, Β, καὶ Γ, ψαλλόμενα ἀμέσως μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν τοῦ

«Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία» καὶ «Κύριε Ἐλέησον», 13) Εἰσοδικόν, ἦτοι Στίχος Ψαλμῶν, ψαλλόμενον κατὰ τὴν «Μικρὰν Εἴσοδον, 14) Λειτουργικά, Ὑμνοι τῆς Θ. Λειτουργίας, 15) Μεγαλνάρια ἢ Θεοτοκία, Τροπάρια ὑμνοῦντα τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, λέγονται δὲ Μεγαλνάρια ἢ διότι ἀρχίζουν μετὰ τὸ «Μεγάλυνον ἡ ψυχὴ μου» ἢ διότι τελειώνουν μετὰ τὴν φράσιν· «Σὲ μεγαλύνουμεν», 16) Κοινωνικά, ἦτοι Στίχοι ψαλμῶν ψαλλόμενοι καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱεροπράττων Λειτουργὸς μεταλαμβάνει τῶν Ἀρχαρίων Μυστηρίων τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἢ Μεταλήψεως καὶ 17) Καλλιφωνικοὶ ἢ Καλοφωνικοὶ Εἱρμοί, οἱ ὁποῖοι ψάλλονται ὅχι πάντοτε οὔτε πανταχοῦ, ἀλλ' εἰς ὀρισμένας Ἀρχιερατικὰς Λειτουργίας ἴσως μόνον εἰς τοὺς Μητροπολιτικούς Ναοὺς τῶν Πατριαρχείων καὶ Μητροπόλεων.

Πλείστοι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας Ὑμνων ἢ Τροπαρίων ὡς παρουσιάζεται ἐκ τῆς μελέτης ταύτης, ἔχουν ποιητὴν ἀπὸ τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων μέχρι τῶν Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453 μ. Χ.), ὁπότε μετὰ τὴν παρακμὴν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας ἐπῆλθε καὶ ἡ παρακμὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ποιήσεως καὶ Μελωδίας. Βεβαίως ἐγράφησαν καὶ τινὰ Τροπάρια μετὰ τὴν Ἄλωσιν, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγα. Πάντως ὅμως ἀπεπειράθησαν πολλοὶ νὰ μελωποιοῦσιν τὰ διάφορα ὑπάρχοντα Ἰδιόμελα πρὸ πάντων Τροπάρια, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ὁμιλήσω εἰς ἄλλην μου εἰς λίαν προσεχῆς μέλλον ἐτοιμασθησομένην μελέτην.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ

Ἀντιπρόσωποι, ὅπως ἀνανεώνωσι συνδρομητὰς τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ» καὶ ἐγγράφωσι νέους τοιούτους, ἐπ' ἀμοιβῇ. Μόνον οἱ φέροντες ἐγγύησιν παρὰ τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου τῆς ἐνορίας των δύνανται νὰ ἀποταθοῦν.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ "ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ"

Εἰς τὰ Γραφεῖά μας εὐρίσκονται ὀλίγοι τόμοι τοῦ Πρώτου, Δευτέρου, Τρίτου καὶ Τετάρτου Ἔτους τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ», στερῶς καὶ κομψῶς δεδεμένοι μετὰ πανί, τιμῶνται δὲ ἑκατὸς δολλ. 3,00 καὶ ἀποστέλλονται πανταχοῦ ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Οἱ Τόμοι τοῦ ἀξιολόγου τούτου Θεοδικτυκικοῦ Περιοδικικοῦ μας πρέπει νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν βιβλιοθήκην παντός Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ καθὼς καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον κάθε Κοινότητος. Ὁ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ» εἶναι ὀφειλόμενον ἀνάγνωσμα διὰ πᾶσαν Ἑλληνικὴν Οἰκογένειαν καὶ τὸ καλλίτερον δῶρον δι' οἰανδήποτε περιστάσιν. Γράψατε:

ORTHODOX OBSERVER

25-19 30th Drive — Astoria, L. I.

Ἀντ. Φαρυ.

ΔΙΑ ΤΩΝ ΣΠΟΡΙΜΩΝ

Ἐνῶ κάποτε ὁ Ἰησοῦς διήρχετο διὰ μέσου τῶν σπορίμων ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου, συνέβη οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ, ὑπὸ πείνης κατεχόμενοι, νὰ τίλλωσι τοὺς στάχνας καὶ νὰ τρώγουν τὸν καρπὸν των. (Ματθ. ΙΒ' 1-7).

Τὴν πρᾶξιν αὐτὴν ἐπέτρεπεν ὁ Νόμος εἰς τὸν διερχόμενον διὰ ξένων ἀγρῶν, ἀπαγορεύων μόνον εἰς αὐτὸν νὰ θερίσῃ διὰ δρεπάνου. Δὲν ἐπετρέπετο ὅμως ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου τοιαύτη ἐργασία προπαρασκευαστικὴ τροφῆς. Διὰ τοῦτο οἱ Φαρισαῖοι κατέκριναν αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ Διδασκάλου των, ἢ μᾶλλον κατέκριναν Τοῦτον δι' ἐκείνων.

Δύο γεγονότα κατ' ἀρχὰς προβάλλει ὁ Κύριος εἰς δικαιολογίαν τῆς πράξεως τῶν μαθητῶν Του. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Δαυὶδ, φεύγων ἀπὸ προσώπου τοῦ Σαοὺλ, καὶ μὴ ἔχων τι νὰ φάγῃ αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλαβε καὶ ἔφαγε τοὺς ἄρτους τῆς Ἱ. Προθέσεως, τοὺς ὁποίους εἰς οὐδένᾳ ἄλλον ἐπετρέπετο νὰ φάγῃ, εἰμὴ μόνον εἰς τοὺς Ἱερεῖς.

Ἐπράξε δὲ τοῦτο ὁ Δαυὶδ ὅχι ἐξ ἀσεβείας, ὅχι ἐκ περὶ φρονήσεως τοῦ Νόμου, ἀλλὰ διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν πείναν ἑαυτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ καὶ μὴ ἀποθάνουν.

Καὶ ἄλλο γεγονὸς προσέτι, ὅτι οἱ Ἱερεῖς εἰργάζοντο ἐν τῷ Ἱερῷ κατὰ Σάββατον, καὶ ὅμως οὐδαμῶς κατηγοροῦντο διὰ τοῦτο. Ἀλλὰ παρατηρεῖ, ἂν οἱ Ἱερεῖς ἐν τῷ Ἱερῷ ἐργαζόμενοι εἶναι ἀνάτιοι, καὶ οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ τοῦτο ποιοῦντες ἔμπροσθεν Του εἶνε κατὰ μείζονα λόγον ἀνάτιοι.

Διατί; Διότι ὑπάρχει ὁ Χριστὸς ἐδῶ ὅπου ἐτίλλοντο οἱ στάχνες; Ἦτο Αὐτὸς ὁ Θεὸς μετὰ τῶν λειτουργῶν Αὐτοῦ. Ἐκεῖ τύπος, ἐδῶ οὐσία.

Ἀποκαλύπτει λοιπὸν ἐνταῦθα τὴν ἑαυτοῦ θεότητα ὁ Κύριος. Ἀποκαλύπτεται εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁ ἐν τῷ Ναῷ λειτουργῶν Θεὸς ἐν μορφῇ ἀνθρώπου.

Ἐλέγχων δὲ ὁ Κύριος τοὺς Φαρισαίους ὅτι ἐὰν ἐγίνωσκον ὅτι οὐχὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸν ἔλεον καὶ τὴν ὠφέλειαν αὐτοῦ θέλει ὁ Θεός, καὶ χάριν τούτου διέταξε καὶ τὰς προσφορὰς, τὰς ὁποίας ἐτέλουν οἱ Ἱερεῖς ἐν Σαββάτῳ ἐν τῷ Ἱερῷ, παρατηρεῖ ὅτι δὲν θὰ ἐγόγγυζον ἐὰν ἐγίνωσκον ὅτι εὐεργεσία ἐπετελεῖτο ἐνταῦθα, οἷα ὑπὸ Δαυὶδ, εὐάρεστος τῷ Θεῷ καὶ ὅχι ἐν τῷ Ναῷ τυπικῶς. Προσθέτει ὅτι ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι ἐτελεῖτο ψυχικὴ καὶ λογικὴ τελετουργία τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ κατέκρινον τοὺς ἀναίτιους. Ἐπὶ τούτοις ἐλέγχων αὐτοὺς, παρατηρεῖ ὅτι καὶ τοῦ Σαββάτου Κύριος εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Παρατηρεῖ ὅτι Αὐτὸς εἶνε ὁ Νομοθέτης ὁ καὶ τὸ Σάββατον νομοθετήσας. Αὐτοῦ θέλημα ἐξετελεῖτο ἐν τῇ τηρῇ τοῦ Σαββάτου, Αὐτοῦ ἐντολὴ ἐξετελεῖτο ἐν τῇ ἀθετήσει αὐτοῦ ὑπὸ τῶν τιλλόντων στάχνας ἐν Σαββάτῳ μαθητῶν Αὐτοῦ καὶ ἐσθιόντων τοὺς κόκκους. Ἐκτέλεσις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ εἶνε ἡ Δικαιοσύνη, αὐτὸ εἶνε ἡ Θεία Λατρεία.

ΜΙΚΡΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

—'Επιστρέψας ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐκ μακρῶς, ἐξαιρετικῶς καρποφόρου, περιοδείας ἀνά τὸ Μεξικόν, τὴν 14ην Αὐγούστου, ἐχοροστάτησε τὸ ἀπόγειμα τῆς ἰδίας ἡμέρας κατὰ τὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Μπροῦλιν), τὴν δὲ ἐπομένην ἐτέλεσε πανηγυρικὴν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἰδίῳ ἐορτάζοντι Ναῷ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου, Διακόνων καὶ πολλῶν Ἱερέων ἐν μέσῳ πληθούσης Ἐκκλησίας.

—Τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθησαν διάφοροι Ἐπιτροπαὶ Κοινοτήτων Σωματείων καὶ Ὁργανώσεων πρὸς διευθέτησιν διαφόρων ἐπειγουσῶν κοινοτικῶν καὶ ἄλλων ὑποθέσεων.

—Τὴν 17ην Αὐγούστου συνήλθεν εἰς τὴν τακτικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν τὸ Πνευματικὸν Δικαστήριον τῆς Σ. Ἀρχιεπισκοπῆς συσχεφθὲν ἐπὶ διαφόρων ὑποθέσεων τῆς δικαιοσύνης του.

—Ἐπὶ τῇ γενομένῃ πυρκαϊᾷ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Μπροῦλιν τὴν 15ην Αὐγούστου, διεβιβάσθη ἡ συμπάθεια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἐν λόγῳ Ναοῦ.

—Ὁρίσθη Γραμματεῦν τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ Πανοσιολογιώτατος Διάκονος κύριος Μάξιμος.

—Συνήλθεν εἰς ἑκτακτον συνεδρίαν ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς συσχεφθεῖσα ἐπὶ ἐπειγουσῶν ὑποθέσεων τῆς ἀρμοδιότητός της ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς.

—Ἐἰς τὴν Γενικὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν τῆς Ἀχέπα παρευρέθησαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν της ἐν Πρόβιντενς τῆς Ρόντ Ἀϊλαντ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς καὶ ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Βοστώνης.

—Ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη ἐν Νέα Ὑόρκῃ, ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, ὁ Ἱερεὺς Μιλτιάδης Καλλονᾶς.

—Ἀνεχώρησεν ἐπὶ δεκαπενθημέρῳ ὁδεῖα εἰς Βαχάμας νήσους ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ» Ἀρχιμανδρίτης Γ. Πολυζωίδης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ του κ. Γ. Δίβρη καὶ τῆς κυρίας Δίβρη.

—Τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπεσκέφθη ὁ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως ἐλθὼν εἰς Νέαν Ὑόρκην διακεκριμένος Δικηγόρος κ. Δημήτριος Ζώτος.

—Ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καταρτίζεται δεόντως ὁ κατάλογος τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενῶν Ἐπιστημόνων μας, κατόπιν πολυμήνου ἐνδελεχοῦς ἐργασίας.

—Διωρίσθησαν Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι τῆς μὲν Κοινοτήτος Μολίν, Ἰλλ., ὁ Αἰδεσ. Δημ. Προδρομίδης, τῆς δὲ Κοινοτήτος Τρόυ, Ν. Υ. ὁ Αἰδεσ. Νικ. Ταργάκις.

—Συνελθὼν τὴν 18ην Αὐγούστου ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὸ Μικτὸν Συμβούλιον ἔλαβε διαφόρους ἀποφάσεις τῆς ἀρμοδιότητός του.

—Κατόπιν ἐνδελεχῶν θεολογικῶν ἐν Ἀθήναις σπουδῶν ἐπέστρεψαν εἰς Ἡνωμ. Πολιτείας οἱ λογιώτατοι κ. Γ. Μεροκούρης, Κ. Μάγερ καὶ Π. Οἰκονομίδης.

—Προτάσει τῆς Κοινοτήτος Τορόνδου Καναδᾶ χειροτονήθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς Πρεσβύτερον ὁ τέ-

ως Ἱεροδιάκονος τῆς Σ. Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Ναοὺμ Νητσιώτης.

—Ἐπεσκέφθησαν τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὑπέβαλον τὰ σέβη των πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον οἱ Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι Ἰωακείμ Παπαχρήστου, Βασ. Εὐθυμίου, Γ. Ματθαίουπουλος, Γ. Στεφανόπουλος, Π. Στάμιος, Γ. Νικολαΐδης, Νικ. Ἡλίας, Δημ. Παπαντωνίου, Θ. Ἀναγνωστιάδης καὶ Βασ. Βρυνιώτης.

—Ὑπεβλήθησαν μέχρις ὥρας 35 περίπου αἰτήσεις ὑποψηφίων μαθητῶν διὰ τὴν Προπαρ. Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πάμφρετ.

—Ἡ Κοινότης Ἀγίας Τριάδος τῆς πόλεως Ἀγίου Φραγκίσκου ἐζήτησε παρὰ τῆς Σεβ. Ἀρχιεπισκοπῆς τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας καθὼς καὶ τὸν ὀριστικὸν αὐτῆς Ἱερατικὸν Προϊστάμενον, ὁ ὁποῖος διορίζεται λίαν προσεχῶς.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

«ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟὶ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

Θεοδωρήτου Κοκκινάκη, Διακόνου

Ἐλήφθη εἰς τὰ Γραφεῖα μας μικρὸς, κομφοδεμένος τόμος ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω ὥραιον τίτλον «Μέσα καὶ Σκοποὶ τῆς Ζωῆς» τοῦ Διακόνου Θ. Κοκκινάκη.

Ἡ ὥραια αὐτῇ συγγραφή ἀποτελεῖται ἀπὸ 106 σελίδας πυκνοτυπωμένας, εἰς ἑνδεκα κεφάλαια, μὲ περιεχόμενον κατηρτισμένον μετ' ἐξαιρετικῆς φιλοπονίας καὶ ἐπιμελείας.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ διεξέλθῃ τὸ πολύτιμον ὕλικόν τῆς ὥραιας ταύτης μελέτης ἔχει ἀσφαλῶς νὰ ἀποκομίσῃ μεγάλας ὠφελείας, ἰδίως ἀπὸ τὸ τέταρτον κεφάλαιον, ἐπιγραφόμενον: «Ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος καὶ οἱ σκοποὶ τῆς ζωῆς.»

Ἡ παραστατικότης τῶν ἰδεῶν, ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ εὐρύτης τῆς σκέψεως ἀναδεικνύουν τὸ ἔργον τοῦτο μορφωτικόν. Τοῦ ὅλου ἔργου προτάσσεται πρόλογος ὑπὸ τοῦ συγγραφέως.

Ἡ ἔκδοσις ἐγένετο πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ Τμήματος τῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἐγκρίσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Γ. Π.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς τὸ περικάλυμμα τοῦ Περιόδικου, πλησίον τῆς διευθύνσεώς σας, εἶνε σημειωμένη ἡ ἡμερομηνία καθ' ἣν λήγει ἡ συνδρομὴ σας. Θερωῶς παρακαλεῖσθε ὅπως φροντίσητε νὰ ἀνανεώσητε τὴν συνδρομὴν σας, προτοῦ αὕτη λήξῃ, διότι μετὰ τὴν πάροδον τῆς χρονολογίας αὐτῆς ἡ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ διακόπτεται αὐτομάτως καὶ ἀνεξαιρέτως δι' ὅλους.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

'Ονοματεπώνυμον Νυμφευθέντων

Κοινότης

Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεὺς

Ἰουλ. 23	Θωμᾶς Κ. Τάχης	Θεοδώρα Ι. Κότορη	Philadelphia, Pa.	Αἰδ. Χρυσόστ. Μουρκίδης
» 23	Γεώργιος Χ. Ντόκος	Στέλλα Φ. Κονάκα	Price, Utah	Αἰδ. Σ. Ζῆς
» 23	Μιχαὴλ Ι. Μάππας	Ἀνθούλα Ν. Πανέρη	Monessen, Pa.	Αἰδ. Α. Καίσαρης
» 23	Ἀθανάσιος Ι. Ρίζος	Παναγιώτα Π. Στυλιανοῦ	Nashua, N. H.	Ἄρχ. Μ. Παπαβασιλείου
» 24	Παναγιώτης Γ. Χρηστάκος	Αἰκατερ. Γ. Πρεδάρη	Bangor, Me.	Αἰδ. Γ. Σάββας
» 27	Ἡλίας Α. Κάτσος	Ἰφιγένεια Π. Πετροπούλου	Halifax, Can.	Αἰδ. Ε. Ἀθανασίου
» 27	Παναγ. Γ. Λέβος	Μαργαρίτα Π. Μύρα	Albany, N. Y.	Αἰδ. Σ. Νικολόπουλος
» 27	Νικόλ. Κ. Νικολαΐδης	Πηνελόπη Γ. Ἀντωνοπούλου	Pittsburgh, Pa.	Αἰδ. Δημήτριος Σακελλαρίδης
» 29	Νικόλ. Ι. Καμπανόπουλος	Δέσποινα Ε. Παρασκευᾶ	New York, N. Y.	Αἰδ. Ε. Χρυσολωρᾶς
» 29	Σπυρίδων Ι. Σαλαπάτας	Ἄννα Δ. Κακογιάννη	Chicago, Ill.	Αἰδ. Μάρκος Πετράκης
» 29	Βασίλειος Α. Θεοφιλόπουλος	Κανέλλα Χ. Ράλλη	Newark, N. J.	Αἰδ. Ν. Παπαδημητρίου
» 29	Λουκιανὸς Μ. Μελαχροινδὸς	Πλουμὴ Δ. Καβούρου	Tarpon Springs, Fla.	Αἰδ. Θεόφιλ. Καραφύλλης
» 30	Νεόφυτος Ι. Λοῦζιδης	Πελαγία Δ. Γκούβερη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 30	Δημήτριος Ι. Δημητρίου	Αἰκατ. Ι. Τζανετοπούλου	New Haven, Conn.	Αἰδ. Γ. Νικολαΐδης
» 30	Βασίλειος Κ. Σιαφλινάκος	Χαρίωλεια Ι. Ρώρη	Buffalo N. Y.	Ἄρχ. Ἰ. Παπαδάτος
» 30	Παναγ. Α. Γιαννόπουλος	Μελομένη Κ. Ψάλτου	Portsmouth, N. H.	Αἰδ. Ι. Λαυρακᾶς
» 30	Κωνστ. Ε. Καρπαθάκης	Παναγ. Δ. Δημοπούλου	Warren, Ohio	Αἰδ. Γεώργιος Σηκᾶς
» 30	Γεώργιος Κ. Κουσούλης	Μηλιὰ Δ. Πανοπάλη	Jersey City, N. J.	Αἰδ. Ἀγγελος Τσιγκούνης
» 30	Κωνστας Κ. Πούλος	Δημητρία Κ. Κανάρη	Jersey City, N. J.	Ἄρχ. Ι. Πιτσώνης
» 30	Δημήτριος Ι. Διαμαντῆς	Μαρία Δ. Κουλούρη	Price, Utah	Αἰδ. Σ. Ζῆς
» 30	Κωνστ. Σ. Σταύρου	Εὐτέρπη Ι. Πολυζωΐδου	Philadelphia, Pa.	Αἰδ. Δ. Παπαντωνίου
» 30	Γεώργ. Β. Κωνσταντινίδης	Ἀναστασία Ι. Κοσμᾶ	Lynn, Mass.	Ἄρχ. Χρυστ. Ἀργυρίδης
» 30	Ἰωάννης Μ. Σιδέρης	Αἰκατ. Δ. Ἀντωνοπούλου	New York City	Αἰδ. Βασίλ. Πατανίνας
» 30	Νικόλαος Η. Πετρίδης	Ἑλένη Γ. Τσούμακη	Newark, N. J.	Αἰδ. Γεώργιος Σπυριδάκης
» 30	Ἰάκωβος Ν. Μαγνάνης	Ἀγγελική Π. Καραμήτρου	Mason City, Ia.	Ἄρχ. Κ. Σταθερός
» 30	Ἡλίας Α. Καλλιτέρης	Στυλιανὴ Α. Μαλλίδου	East St. Louis, Ill.	Αἰδ. Η. Τσαούσης
» 30	Κωνστ. Ν. Μαυροβούνης	Ἑλένη Α. Βότση	Norfolk, Va.	Ἄρχ. Θ. Σιδέρης
» 30	Ἀργύριος Ι. Νιχέας	Πολυξένη Π. Πιτσίλη	Columbia, S. C.	Αἰδ. Α. Κωνσταντινίδης
» 30	Δημήτριος Η. Συνάνης	Γεωργία Κ. Κέζιου	Chicago, Ill.	Ἄρχ. Γ. Ματθόπουλος
» 30	Γεώργιος Ι. Κουτσοδόντης	Φιλία Β. Λύκου	Somerville, Mass.	Αἰδ. Ἰωάν. Ἱεροθέου
» 30	Κωνσταντ. Α'. Παπαλᾶς	Ἀγγελική Μ. Φουντούλη	New Kensington, Pa.	Αἰδ. Π. Παπαδάκος
» 30	Εὐστάθιος Δ. Γαϊτάνης	Σταυρούλα Ν. Μποτσαράκου	New York, N. Y.	Αἰδ. Ε. Χρυσολωρᾶς
» 30	Σίλβεστρος Χ. Ταλιαδούρης	Ὀλγα Μ. Σταματιάδου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Α. Σαραντίδης
» 31	Γεώργ. Ν. Μαργαδαῖος	Ἑλένη Ι. Σακελλαρίου	Lowell, Mass.	Αἰδ. Δημ. Σγουρός
Αὐγ. 2	Νικόλαος Χ. Μπανιὸς	Ἀρτεμς Χ. Μιμάρουλου	Los Angeles, Cal.	Ἄρχ. Ε. Γεωργιάδης
» 3	Ἀνδρέας Φ. Νίτσας	Mabel E. Evanoff	Toronto, Ont., Can.	Αἰδ. Ν. Σαλάμης
» 3	Γεώργιος Ν. Ἀλιφέρης	Παναγιώτα Π. Περγαντῆ	New Glascow, Can.	Αἰδ. Ε. Ἀθανασίου
» 5	Κωνστ. Τ. Μπαλαμπάνος	Mary J. Baines	Wilkes-Barre, Pa.	Αἰδ. Βασ. Κόσκορης
» 6	Μαρίνης Α. Βιδιακίτης	Ἀνδριάνα Χ. Γάκη	Canton, Ohio	Αἰδ. Ι. Πετρόπουλος
» 10	Πολυζώης Ν. Ἀλτομοιριανὸς	Παν. Γ. Καρνάβου	Corona, L. I., N. Y.	Ἄρχ. Α. Γερωντιδάκης

Διαδίδετε

ὅπου καὶ ὅσον δύνασθε τὸν
«Ὁρθόδοξον Παρατηρητὴν».

Εἶνε τὸ μόνον Ἑλληνικὸν Θρη-
σκευτικὸν Δεκαπενθήμερον Πε-
ριοδικὸν εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν.

ΝΕΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ

ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐκδοθέντα ἐν Ἀμερικῇ διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς Ἀμερικῆς.

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, Τεύχος Α'. — Ἐκδοσις Δευτέρα, ἐπισημμένη μετὰ 24 νέας σελίδας διδακτικῆς ὕλης, καὶ 20 νέας πολυχρόμους εἰκόνας καὶ βελτιωμένην κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν χρησιμοποιοῦντων τοῦτο Διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς. Μετὰ γράμματα ἐκτάκτως μεγάλα εἰς τὰς 18 πρώτας σελίδας τοῦ βιβλίου. Ἐνε τὸ νεώτερον, τελειότερον, μεθοδικώτερον καὶ πλουσιώτερον Ἑλληνικὸν Ἀλφαβητάριον, ἐκπονήθη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων παιδαγωγικῶν πορισμάτων, ἐπιτήδες χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ πρώτη ἔκδοσις, πρὸ τριετίας σχεδὸν γενομένη, εἰσήχθη ἤδη εἰς τὰ πλεῖστα Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ δευτέρα ἔκδοσις, κατὰ πολὺ ἐπισημμένη καὶ βελτιωμένη, ἀποτελεῖται ἀπὸ 72 τὸ ὅλον σελίδας, μετὰ 60 καλλιτεχνικὰς πολυχρόμους εἰκόνας, ἐπιτήδες σχεδιασθείσας διὰ τὰ μαθήματα τοῦ βιβλίου. Τιμὰται στερεῶς πανόδετον 55 σέντς.

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, Μέρους Β'. — Δευτέρα Ἐκδοσις 1939 Ἐπισημμένη καὶ βελτιωμένη. Ἐνε τὸ ἰδεώδες Ἀναγνωσμάτιον διὰ τὰ παιδιά μας. Μετὰ γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην δημοτικὴν, πραγματευέται τὴν καθημερινὴν ζωὴν δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων, ἀπὸ τῆς ὥρας πρὸ ἔξυπνου ἔως τὸ ἑσπέρας—στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ σχολεῖο, στὰς ἐφορτάς. Τὸ βιβλίον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁ δ ἡ γ ὁ δ σ υ μ π ε ρ ι φ ο ρ ᾶς διὰ κάθε παιδάκι τῆς Ἀμερικῆς. Κάθε μάθημα ἔχει καὶ ἐν βασικὸν διδάγμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπλούστατον κείμενον μετὰ ὥραία μεγάλα γράμματα, ὥραϊαν εἰκόνα ἐπιτήδες σχεδιασθεῖσαν, καὶ εὐκόλον ποιημάτων ἐπὶ τοῦ μαθήματος πρὸς ἀποστήθισιν. Ἡ νέα Ἐκδοσις ἔχει 82 μεγάλας σελίδας καὶ 42 πολυχρόμους εἰκόνας. Τιμὰται πλουσιῶς πανόδετον 60 σέντς.

“ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ”. — Δ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. Ἀναγνωσμάτιον διὰ τὴν Δευτέραν Τάξιν. Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κατόπιν τοῦ προκηρυχθέντος Διαγωνισμοῦ. Ἡ ὕλη τὸν γραμμικὴν εἰς γλῶσσαν δημοτικὴν ῥέουσιν, ἐλήφθη ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν, θρησκευτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ Ἑλληνοπαίδος ἐν Ἀμερικῇ. Ἐπιοτισθὲν εἰς πλὴν μετὰ διδακτικὸν μῦθον, εἰς τρόπον ὥστε ἐνθὺς ἔξ ἀρχῆς ν' ἀποσπᾷ τὸ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον τοῦ μαθητοῦ. Νέα ἔκδοσις, διορθωθείσα συμφώνως μετὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν διδασκάλων. Ἐξετυπώθη ἐπὶ χάρτου ἀρίστης ποιότητος καὶ εἶναι δεδεμένον καλλιτεχνικῶς. Τιμὰται \$0.55.

“ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ”. — Δ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. Ἐκδοσις νέα διὰ τὸ Σχολικὸν Ἔτος 1937—1938, διορθωθείσα καὶ συμπληρωθείσα συμφώνως μετὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν διδασκάλων. Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδ. Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κατὰ τὸν προκηρυχθέντα Διαγωνισμόν. Περιλαμβάνει ὕλην ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐπίσης τὰ θέματα τὸν εἶναι παρμένα ἀπὸ τὴν Κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνος καὶ γενικῶς τὸν ἐν λόγῳ βιβλίον εἶναι πραγματικὰ κατάλληλον διὰ τοὺς Ἑλληνοπαῖδας τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς γλῶσσαν ῥέουσιν δημοτικὴν. Ἐπὶ χάρτου ἀρίστης ποιότητος καὶ δεδεμένον καλλιτεχνικῶς, τιμὰται \$.60.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ' ΤΑΞΕΩΣ “ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ”. — ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗ. — Τὸ μόνον ἐγκυκλιζόμενον διὰ τὴν Δ'. ἢ Ε'. Τάξιν. Ἀριστεύσαν εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Διδασκ. Βιβλίων καὶ ἐγκριθέν μετὰ τὸ μόνον κατάλληλον Ἀναγνωστικὸν τῆς Δ'. Τάξεως ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου διὰ μίαν ἐπαιτείαν. Νέα ἔκδοσις, Γ', ἐπισημμένη καὶ βελτιωμένη, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου. Εἶναι βιβλίον παιδαγωγικῶς διαρρυθμισμένον, περιέχον μεθοδικῶς ὁλὴν τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος ὀριζομένην ὕλην εἰς

τὰ Ἑλληνικά, γραμματικὰς καὶ λεκτικὰς ἀσκήσεις, σύντομον Ἱστορίαν, ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν τῆς Ἑλλάδος, μετὰ στοιχεῖα γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος, Χάρτην τῆς Ἑλλάδος, λεξιλόγια, θέματα τῆς ζωῆς καὶ δράσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς, τὰ διατεταγμένα θρησκευτικὰ καὶ προσευχὰς, τροπάρια καὶ ἐθνικὰ ποιήματα. Γραμμένον λογογραφικῶς μετὰ φῶς ἀπλῆς καθαρευούσης, ἀπλοποιημένην. Ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μετὰ στοιχεῖα μεγάλα καὶ πλούσιον εἰς εἰκόνας. Δεδεμένον. Τιμὰται 75 σέντς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ (Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικόν). — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΙΔΟΥ, Βιβλίον Α'. — Νέα Ἐκδοσις 1937. Ἡ Ἑλλ. Μυθολογία ἐγράφη ὑπὸ τύπον Ἀναγνωστικῶν διὰ παιδία τῆς Β'. ἢ Γ'. Τάξεως. Ἐνε συντεταγμένη εἰς γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην, —οὔτε ἀρχαίζουσιν, οὔτε ὑπερδημοτικὴν—καὶ ἔχει ἐξαιρετικῶς μεγάλα ὥραϊα γράμματα πρὸς εὐκόλιαν τῶν μαθητῶν πού μόλις ἤρχισαν νὰ ἀναγινώσκουν. Τὸ ἀπλὸν, λιαν διηγηματικὸν ὕφος τοῦ, τὰ ἐλκυστικὰ θέματα τὰ ὅποια πραγματεύεται, ὁ πλοῦτος τῆς ἐκδόσεως καὶ ἡ ἀφθονία τῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων πού περιέχει, καθιστᾷ τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξόχως ἀγαπητὸν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν μικρῶν Τάξεων. Ἐπίσης περιέχει ἠθικά διδάγματα, καταλόγους ἀγνώστον λέξεων, ἐθνικὰ ποιήματα καὶ συγκεντρωμένας ἐρωτήσεις πρὸς εὐκόλιαν τοῦ διδάσκοντος. Ἐκδοσις πολυτελής, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μετὰ 60 ἀριστοτεχνικὰς εἰκόνας. Τιμὰται μόνον 40 σέντς.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝ. ΙΣΤΟΡΙΑ (Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικόν) ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΙΔΟΥ, Βιβλίον Β'. — Νέα Ἐκδοσις 1937 τῶν Καταστημάτων DIVRY. Τὸ Ἀναγνωστικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἔχει γραφῇ διὰ παιδία τῆς Γ'. ἢ Δ. Τάξεως. Μετὰ διηγηματικὸν ὕφος, γλῶσσαν ἀπλὴν καὶ ῥέουσιν—οὔτε ἀρχαίζουσιν, οὔτε ὑπερδημοτικὴν—πραγματεύεται τὰ σπουδαιότερα θέματα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, μετὰ τρόπον πού ὁ μαθητὴς νὰ μαθῇ καὶ νὰ εὐχαρίστησιν καὶ νὰ αἰσθάνεται ὑπερηφάνειαν, διότι ἀνήκει εἰς τὴν ἐνδοξὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν. Εἰς τὸ τέλος τῶν κεφαλαίων ἔχει διδάγματα, ἐθνικὰ ποιήματα καὶ ἐρωτήσεις συγκεντρωμένας. Πολυτελής ἔκδοσις ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μετὰ 110 ἀριστοτεχνικὰς εἰκόνας καὶ χάρτας. Πανόδετος 45 σέντς.

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΙΔΟΥ. — Μετὰ ὕψος τετραπλὸν καὶ γλῶσσαν ἀπλουστάτην ἀναγράφονται εἰς τὸ Θρησκευτικὸν τοῦτο Ἀναγνωστικὸν ὅλα ὅσα ὁ ἐδῶ Ἑλληνοπαῖς πρέπει νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἐχει ἐξαιρετικῶς μεγάλα γράμματα, ἰδίᾳ εἰς τὰς πρώτας σελίδας, προσευχὰς, διδάγματα, συγκεντρωτικὰς ἐρωτήσεις καὶ πλείεστας ὅσας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας. Ὑπὸ πολλῶν χρησιμοποιοῦται καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικόν. Ἐκδοσις πολυτελής, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, πανόδετος. Τιμὰται 50 σέντς.

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΙΔΟΥ. — Τὰ ὥραιότερα κεφάλαια τῆς Καινῆς Διαθήκης περιλαμβάνονται εἰς ὕψος τετραπλὸν καὶ διηγηματικόν. Γλῶσσα ἀπλουστάτη, εἰκόνες πολλὰ καὶ καλλιτεχνικὰ. Στοιχεῖα μεγάλα καὶ εὐάναγνωστα. Διδάγματα, ἐρωτήσεις συγκεντρωτικὰ καὶ ὅλα αἰ προσερχεῖται τὰς ὁποίας πρέπει νὰ μάθῃ ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνοπαῖς. Ὑπὸ πολλῶν χρησιμοποιοῦται καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικόν. Πολυτελής ἔκδοσις ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, κομψῶς πανόδετος. Τιμὰται 50 σέντς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΙΣΤΟΡΙΑ (Θρησκευτ. Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΙΔΟΥ. — Μετὰ ἀπλὸν τρόπον ἀναγράφεται ὅλη ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1935, χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ παιδίων. Εἰκόνες, ἐρωτήσεις, στοιχεῖα εὐάναγνωστα. Εἰς τὸ τέλος ἡ Ἱστορία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὑπὸ πολλῶν χρησιμοποιοῦται καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν τῆς Δ' ἢ Ε' Τάξεως. Ἐκδοσις ἐπὶ ἀρίστου στιλπνοῦ χάρτου μετὰ πολλῶν εἰκόνων. Δεδεμένη 50 σέντς.

ΔΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΡΑΨΑΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

D. C. DIVRY, Inc., Publishers, 240 WEST 23rd STREET NEW YORK